

Ferhat Encü: “Bölge halkının tüm umudu tekçi bir faşizmle ortadan kalktı”

Roboskî Katliamı'nın üzerinden 5 yıl geçmişken devlet aynı yerde, bir katliam daha gerçekleştirdi. Irak sınırında kalan akrabalarıyla yaptıkları sınır ticaretiyle geçimlerini sağlayan 34 kişi devletin savaş uçaklarıyla 28 Aralık 2011 akşamı hunharca katledilmişti. Devlet biat ettiremediğini katletmek için aynı yerde pusu kurarak iki

genci daha katletti. Böylece halka karşı savaş halinde olduğunu bir kez daha gösteren TC bu kez, Vedat Encü ve Yılmaz Encü'yü katletti, 5 kişi ise yaralandı. Yaşanan katliamı kamuoyuna duyuran ve her iki katliamda da yakınlarını kaybeden HDP Şırnak Milletvekili **Ferhat Encü** ile bir röportaj gerçekleştirdik. **S/13**

Haftalık-87

özgür gelecek

Pêşeroja Azad

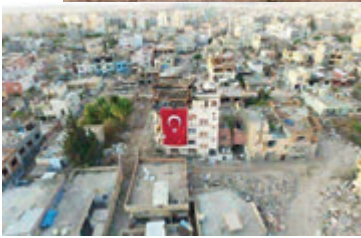
Çünkü gerçekler devrimcidir

8-14 Haziran 2016

- Fiyat: 1 TL -

www.ozgurgelecek.org

AKP = DAİŞ

Roboskî'de ikinci katliamını gerçekleştiren devlet, gözaltında kaybetme geleneğine DBP'li **Hurşit Kültür** ile devam ediyor. Bekasını böyle sağlayan devlet katliamcılığı devraldığı İTC'nin Almanya ile planladığı soykırımın Almanya'da tanınmasına tepki gösteriyor, ancak şehirleri yıkarak, talan ve yağma ederek aslında hala katliamcı ve soykırımcı olduğunu kanıtıyor!

Bu zulüm ve katliamlara karşı ezilenler çaresiz değil, yenilmiş hiç değil! ABD desteği nedeniyle değeri düşürülmeye çalışılan QSD'nin Rakka hamlesi bu konudaki örneklerden sadece biri... Şu açık ki, DAİŞ'e ezilenlerin vurduğu her darbe, Rojava devrimini koruyor, emperyalistlerin bölgedeki çıkmazını derinleştiriyor. Her darbe ezilenlerin güvenini tazeliyor.

“Emek üzerinden istismar ve siyasi oyun” mu dediniz?!

O zaman CHP!

CHP'yi tanıyoruz. TC devletinin kurucu partisi olan ve ülkeyi uzun yıllar “tek parti”, “tek adamcılık”la yöneten CHP her daim ezenlerin ve sömürenlerin partisi oldu. Türk burjuvazisini palazlandırmak ve güçlendirmek için yapmadığı katliam, talan etmediği memleket kalmadı!

S/02

Kadınların emeğiyle büyüyen-emek hırsızları

AVON!

Güvencesiz, ev içerisinde çıkmayan, sürekli çocuk doğuran, ailesine ve çocuklarına bakan en önemli de itaat eden kadınlar ordusu yaratmak! İşte bu şirketler tam da sistemin ekmeğine yağ süren ve yoksulluğu çığ gibi büyüten şirketler zincirleridir.

S/04

Devletin “zaferinin” altında yatan yenilgi

Nisêbîn'deki direnişin de büyük oranda bitmesiyle tartışılan önemli bir konuya geldik. Savaşı kim kazandı? Devlet nezdinde mahallelerin “temizlendiği” bunun da devletin bir zaferi olduğu gibi açıklamalar gelse de gerçek bundan çok uzakta durmaktadır.

S/06

Gündem

Zürriyeti hırsız-katil olanlara son sözü ezilenler söyleyecek!

S/03

Anı-Anlatı

Her Şey “İştigakiyun” İçin-1

S/11-12

Sentez

Rakka hamlesi: Taktik işbirliği mi? Stratejik işbirliği mi?

S/08

Almanya'nın soykırımı tanınması neyi değiştirir?

S/09

ÖZGÜR GELECEK'ten

Özgür Gelecek gazetesine yönelik soruşturma ve dava furyası sürüyor. Kasım ayı itibarıyla hemen her sayısına soruşturma açılan Özgür Gelecek gazetesinin 4 sayısına daha soruşturma açıldı. Özgür Gelecek gazetesinin 12 ayrı sayısına açılan soruşturmalar, davaya dönüştürülmüş; 17 Mayıs günü ise ilk duruşması Çağlayan'da bulunan

İstanbul Adalet Sarayı'nda görülmüştü. Yazı İşleri Müdürü hakkında "örgüt propagandası"ndan ceza istenirken duruşma 6 Eylül'e ertelenmişti.

Özgür basına yönelik saldırıların bir yansıması olan soruşturma ve dava silsilesine karşı gazetemizin bu sayısında da gerçekleri yazmaya devam ediyoruz. QSD'nin Rakka Hamlesi'nden Almanya'nın Ermeni Soykırımı'nı kabul eden yasasına birçok

makaleye yer verdiğimiz bu sayımızda, Avon işçilerinin süren direnişi ile birlikte Avon şirketinin kadın emeğini sömüren 130 yıllık geleneğini de aktarmaya çalıştık. Yine cumhurbaşkanı Erdoğan ile Sağlık Bakanı Akdağ'ın kadın düşmanı söylemleri devam ederken kadınlar yaptıkları eylemlerle erkek egemen zihniyete karşı çıktılar. Konuya ilişkin haber ve değerlendirme yazılarına gazetemiz sayfalarından ulaşabilirsiniz.

"Emek üzerinden istismar ve siyasi oyun" mu dediniz?! O zaman CHP!

"Türkiye işçi sınıfının bazı şeyleri direnerek kazandığını tüm Türkiye'ye göstermek için ayakta kalmanız lazım." (CHP Grup Başkanvekili Özgür Özel)

"Sendika kötü bir şey değil. Ama bu kadar uzun saat çalıştıkları için, düşük ücretlere alıştıkları için, sadece haklarını istemişler ve sonucunda işten çıkarılmışlar. Ben bu şirket yetkililerini uyarıyorum. Karşınızda Türkiye'nin ana muhalefet partisi var. Vicdansızlığa gerek yok. İşiniz sizin en önemli ortaklığınız. Bunların emekleri üzerinden para kazandınız. Sanmayın bu kabadayı tavırlar yüzünden biz işçimizi bırakırız. Yaşasın sınıf kardeşliği, yaşasın alın teri, yaşasın emek."

(CHP İstanbul Milletvekili Aykut Erdoğan)

"İşveren uzlaşmaz bir tutum sergiledi. O zaman da kendilerine söyledim, masaya oturup bir uzlaşma zemini yaratılmazsa vekil arkadaşlarımla birlikte burada olacağım dedim. Şimdi buradan tekrar söylüyorum; Bir çözüm oluşmazsa 10 gün sonra biz burada en az 2 bin kişi olacağız. Seslerini Türkiye'ye ve dünyaya duyuracağız. Bu bir tehdit değil, tek amacımız; iş barışının sağlanmasıdır. Emek mücadelesi kadar kutsaldır yaşam mücadelesi. Yanınızdayız, sonuna kadar yanınızda olmaya devam edeceğiz."

(CHP Sakarya Milletvekili Engin Özkoç)

"Biz buraya gelirken sizin hangi sendikadan olduğunuzu, hangi siyasi partiye oy vermiş olabileceğinizi düşünmeden geldik. Partimiz için en kutsal değerdir, emek. Biz buraya birlik ve dayanışma için geldik. Mücadelenizin sonuna kadar bizi yanınızda göreceksiniz."

(CHP Grup Başkanvekili Levent Gök)

Bu sözler... Evet, bu sözler CHP milletvekillerine ait. "Sınıf kardeşliği", "işverenle uzlaşma" vb. kavramların çarpıklığını saymazsak "işçi sınıfının önderliğine soyunmuş" bir

CHP'yi karşımızda bulduğumuzu zannedebiliriz. Her biri bir işçi direnişinde sarf edilmiş bu sözlerden "Halk Partisi"nin ne kadar "emek dostu" olduğunu düşünebiliriz. Düşünebiliriz! Eğer CHP'nin gerçek yüzünü bilmeseydik... Eğer İstanbul'da Bakırköy, Beşiktaş, Şişli, Sarıyer ve İzmir'de CHP'li belediyelerin taşeron işçileri nasıl kapı dışarı ettiğini bilmemiş, duymamış, işçilerle yan yana olmamış olsaydık... Polis işbirliğinde bu işçilerin çadırları sökülmemiş olsaydı, işçiler gözaltına alınmamış olsalardı...

Ya da son olarak İstanbul-Avcılar'da "Önce İnsan" diyerek belediyeçilik yapan CHP'nin belediyeye bağlı taşeron firma **Tomurcuk**'ta çalışan temizlik işçilerinden 35'ini 19 Nisan'da işten attığını ve o günden bu yana geçen haftalar boyunca CHP'li belediye başkanının türlü oyunlarla işçilerin direnişini baltalamaya çalıştığını bilmemek... İşçileri Belediye-İş Sendikası'na giderek sendikalı olduklarının ertesi günü "hırsız", "tembel" vb. suçlamalarla işten attığını duymasak... 30'lu direniş günlerini geride bırakan belediye işçilerinin direniş çadırının karşısına ve Avcılar'ın dört bir yanına CHP'li belediye başkanı **Handan Toprak**'ın zorla temizlik işçileriyle toplantı yaparak çektiği fotoğrafı devasa pankart yaptığını görmesek... Handan Toprak dışında hiçbir işçinin yüzünün gülmediği bu pankartta ekmeği için direnen işçilere "Emek üzerinden istismar ve siyasi oyunlara karşı temiz toplum, temiz Avcılar için el ele" diyerek hakaret ettiğini okumasak...

Sermayesi talan ve yağma olandan ne beklenir?!

Ama bizler hem bunları biliyoruz hem de CHP'yi tanıyoruz. TC devletinin kurucu partisi olan ve ülkeyi uzun yıllar (şu an AKP'nin yaptığı gibi) "tek parti", "tek adamcılık"la yöneten CHP her daim ezenlerin ve sömürenlerin partisi oldu. Türk burjuvazisini palazlandırmak ve güçlendirmek için yapmadığı katliam, talan etmediği memleket kalmadı! Örneğin bugünün "Cumhuriyet'in kalesi" olarak anılan İzmir, yani daha sık bilinen ismiyle

"Gavur İzmir", 1922'de sermayelerine göz dikilen Ermeni ve Rum mahalleleri ateşe verilerek yakıldı. Yangında şehrin üçte ikisi kül olurken, Türk ve Yahudi mahallelerine hiçbir zarar gelmedi. Ve İzmir'in üzerinde hala duman tüterken İzmir'de bulunan M. Kemal, ileride kayınpederi olacak Uşaklızade Muammer Bey'in Göztepe'deki köşkünde kendi şerefine verilen ziyafette zevkle kadeh tokuşturmakta ve yangını seyretmekteydi.

Başyaveri Salih Bozok "Paşam isterse hepsi yansın. Yeter ki siz sağ olun. Bu mesut günleri gören insanlar için malın ne kıymeti olur? Memleket kurtuldu ya" cevabıyla kıvançlanan M. Kemal "Evet! Yansın ve yıkılsın. Hepsinin telifisi mümkündür" der. Ve 1 yıl sonra burada İktisat Kongresi gerçekleştiren M. Kemal ve şürekası, yani CHP, soykırımı uğrayan Ermeni, Süryani ve Rumların mallarının paylaşımını yapar ve bu sermayeyi edinilenler ülkenin dört bir yanına dağıtarak fabrikalar kurmaya başlar. Yani CHP ve uğruna çalıştığı Türk burjuvazisi sermayesini böyle talan ve yağma ile oluşturuyordu.

Aynı CHP bugün "ana muhalefet" partisi misyonu ile "halktan yana", "emekten yana" bir imaj çizme kaygısında olsa da bunu beceremiyor. İşçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişkinin; "işçi ile patronu barıştırmak" yaparak çözebileceğini düşünüyor (bakınız: CHP'li Erdoğan), patron ile işçi arasında "uzlaşma zemini yaratmaktan", "iş barışından" dem vuruyor (bakınız: CHP'li Özkoç)! Sakarya'da 2 aydan uzun bir zaman önce TİS sürecinde işçilerin taleplerine kulak tıkanmasının ardından greve giden ve çözüme ulaşmayınca 17 gün açlık grevi yapan Başkurt Motor işçilerinin direnişini genel başkanlarının K. Kılıçdaroğlu'nun "selamlarını" taşıyarak baltalıyorlar!

CHP'li Toprak'ın dediği gibi tam da: Emek üzerinden istismar ve siyasi oyunlarla kimi yerlerde "muhalefetçilik" oynuyor, "arabuluculuk" yapıyor, yani işçi ve emek düşmanlıklarını bu maske ile sergiliyorlar, kimi iktidar oldukları yerlerde ise bu maskeye bile gerek duymadan açıktan işçi düşmanlığından, halk düşmanlığından besleniyorlar. Bunu anlamak için çok uzaklara bakmaya gerek yok! İşte Avcılar, işte dokunulmazlık, işte soykırımı karşı tavrı... Güzel sözlerle, lafla peynir gemisi yürümezken başka söze hacet var mı?

Zürriyeti* hırsız-katil olanlara son sözü ezilenler söyleyecek!

Cumhurbaşkanı R. T. Erdoğan'ın diploma krizi kafaları karıştırmaya devam ediyor; diplomasının iki yıllık mı, dört yıllık mı olduğu belli olmayan Erdoğan'ın mezun olduğunu ifade ettiği okul ve bölüm de şaibe taşıyor. "Üniversite mezunu değil" tartışmaları üzerine Marmara Üniversitesi tarafından yayımlanan diplomasında İşletme Bölümü yazarken Erdoğan daha önce İktisat bölümünden mezun olduğunu deklare etmişti. Ayrıca 1981 yılına ait olan diplomada var olan dekan imzası ise 1982'de dekan olarak göreve başlayan Prof. Dr. Ömer Faruk Batirel'e ait.

Burada dikkat çekmek istediğimiz meselelerin Erdoğan'ın öğrenim durumu değildir. İnsanların, öğrenim durumları ile değerlendirilmesi, aşağılanması ya da övülmesi burjuva topluma ait bir tarzdır. Bizim meselemiz; "magazinsel"miş gibi görünen bu bilgilerin, Erdoğan'ın "hırsız-dolandırıcı" olduğu gerçeğini 17-25 Aralık Yolsuzluk Operasyonu'nun ardından tekrar gözler önüne sermesi. Bu kadar şaibeli bir öğrenim hayatına rağmen Erdoğan, gittiği ülkelerden fahri doktora unvanı almaya devam ediyor. Bunlardan sonuncusu ise geçtiğimiz günlerde ziyarette bulunduğu Uganda'daki Makarere Üniversitesi tarafından verildi. Uganda'ya gerçekleştirdiği ziyarette, oldukça dostane ilişkiler geliştirdiği "mevkidaşı" Yoweri Museveni ile "hırsız-dolandırıcı" özellikleri itibarıyla gösterdikleri benzerlik ise dikkat çekici. Ülkeyi "batının kontrol altından kurtarmaya çalışan" Museveni'nin Britanya'dan aldığı paralarla 30 milyon dolarlık bir uçak aldığı ortaya çıkarken Uganda halkı ise açlıkla boğuşuyor. Yaşadığımız topraklarda da ayakbağı kutularından çıkan paralar ve milyon dolarlık (Kaç)Ak Sarayları'ndaki ihtişam ile halkın açlığa mahkum edilmesi iki cumhurbaşkanının dostane ilişkilerini açıklıyor. Nitekim Erdoğan'ın ziyareti sırasında kullandığı Uganda'ya ait olan "Eti çiğneyebilen dişler, birlikte olan dişlerdir" sözü, ezilenlerin daha fazla kanını dökmek, açlığa ve sefalete mah-

kum etmek için bir araya geldiklerini de göstermektedir.

Diğer yandan İsrail ile Türkiye arasındaki anlaşma ise çok yakın! Erdoğan'ın "One Minute" çıkışı ve Mavi Marmara olayının ardından gerilen ilişkilerin toparlanması için yapılan görüşmeler sürerken bu görüşmelerin sebebi İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu'nun da açıkça belirttiği gibidir: "Normalleşme her iki ülkenin uzun ve ortak bölgesel çıkarlar listesinde yer alan konularda ilerleme kaydetmesine yardımcı olacaktır." (Anadolu Ajansı, 31 Mayıs 2016) Hakim sınıflar Ortadoğu'ya dair müdahalelerini daha organize bir şekilde gerçekleştirmek için aralarındaki sıkıntıları çözüp ortaklaşmayı seçiyorlar. Emperyalist-kapitalist ülkelerin bölgeyi paylaşımı noktasında araç olarak kullandığı ülkeler –ki TC buna en iyi örneklerden biridir- aralarındaki sorunları çözerek bölgeye müdahalenin kolaylaşmasını sağlamaya çalışıyorlar. Söz konusu ezilenlere eziyet, zulüm ve katliam olduğunda olmayan omurgalarını daha ortaya koyan hakim sınıflar ve onların temsilcileri, çıkarları doğrultusunda dönemsel olarak işbirliğine gitmeyi her zamanki gibi kendilerine görev biliyorlar.

Kriz derinleşirken ucuz işgücüne ihtiyaç artıyor!

Hakim sınıfların bu kadar saldırganlaşmasının bir sebebi de 2008 yılında başlayan ve giderek derinleşen küresel ekonomik kriz. Kriz haline bir hal-çare bulamayan sistem, her zamankinden fazla saldırganlaşarak kendini var etmeye çalışıyor. Politikalarını daha fazla ucuz iş gücüne yönlendiren emperyalist-kapitalist ülkeler, Ortadoğu'yu paylaşım savaşlarının yanı sıra bu savaştan dolayı bölgeden göç etmek zorunda kalan mültecileri ise tam da bahsettiğimiz şekilde ele alıyorlar. Hem bölgenin zenginliklerinden hem de göç etmek zorunda kalan insanların iş gücünden yararlanan egemenler, ayrıca işçi ve emekçilerin haklarını da gasp etmeye devam ediyorlar.

Bu krizin TC'deki yansıması da benzer şekilde oluyor. Suriye'den göç etmek zorunda kalan mülteciler ucuz iş gücü olarak kullanılırken devlet AKP eliyle işçi ve emekçilere karşı yeni yasalar devreye sokuyor; yetmiyor ucuz iş gücünü daha artırmak istiyor. Özel istihdam büroları, işçi ve emekçilerin haklarına yönelik saldırı konseptinin en somut hali. 30 Mayıs günü TÜRGEV'in kuruluşunun 20. yılı etkinliğinde konuşan R. T. Erdoğan ucuz iş gücüne yönelik planlamalarını bir kez daha ortaya koydu. "Açık söylüyorum, zürriyetimizi arttıracacağız, neslimizi çoğaltacağız diyorum. Nüfus planlamasıymış, doğum kontrolüymüş, hiçbir Müslüman aile böyle bir anlayışın içinde olamaz. Rabbim ne diyorsa, sevgili Peygamberimiz ne diyorsa biz o yolda gideceğiz" (Memurlar.net) diyen Erdoğan, tıpkı "en az 3 çocuk" açıklamaları gibi nüfus artışına verdiği önemi tekrardan ortaya koydu.

Akdağ-Erdoğan'dan kadınlara "nameler"...

Genç nüfusun artışı ile ucuz iş gücünün artışını eşdeğer olarak ele alan Erdoğan'ın bu sözleri kadın düşmanlığını gösterirken erkek egemen zihniyeti birebir yansıtmaktadır. Son süreçte kadınların yıllardır sürdürdükleri mücadele ile elde ettikleri haklarına yönelik saldırı politikalarını devreye sokan erkek devlet, Boşanma Komisyonu raporu ile sunduğu önerilerde bunu açıktan ilan etti. Diğer taraftan kadının kendi bedenine dair karar almasının dahi önüne geçmeye çalışan R. T. Erdoğan ve onun en büyük destekçilerinden Sağlık Bakanı Recep Akdağ, erkek egemen zihniyeti temsil etme noktasında başarıdan başarıya koşuyorlar! Akdağ, Erdoğan'ın bu sözlerine "hep destek- tam destek" ilkesiyle yaklaşmasının yanı sıra hızını alamamış olmalı ki "Kadının tabi yoldan doğum yapmasını engellemek insanlık suçudur, kötü hekimliktir" dedi ve ekledi: "Bundan birilerinin çıkarı var, sağlık bakanı olduğum sürece bu istismara izin vermeyeceğim." Saldırı konseptinde kadın bedeni ve kimliğinin bu kadar hedef olmasının sebebi, kadınların dünden bugüne yükselttikleri mücadele ve bundan duyulan korku ile alakalıdır.

Sonuç olarak sistem yaşadığı krizi, ezilenler üzerinden çözmeye çalışıyor. Yeri geliyor açıklıkla sınıyor, yeri geliyor kan döküyor, zulmediyor. Bir avuç cebi dolu zümreye karşılık milyarlar açlıkla, yoksullukla yüzyüze kalmaya devam ediyor. Kriz ezilenler cephesinden karşılığını Avrupa'da gelişen işçi ayaklanmalarından Ortadoğu'da Rojava şahısındaki direnişe, T. Kürdistanı'nda Kürt halkının aylardır süren mücadelesine, işçi direnişlerine almaya devam ediyor. Açıktır ki, zürriyeti hırsız-katil olanlara son sözü ezilenler söyleyecek. (*Zürriyet: Soy, nesil)

Kadınların emeğiyle büyüyen-emek hırsız AVON!

Geçmişten günümüze birçok bilindik şirket, holding ve büyük iş yerleri işçi ve emekçiler üzerinden yükselmiştir-yükseliyor. Aynı zamanda bu iş yerleri yükselirken yani birileri paralarını saklayacak yer bulamazken binlerce işçi, emekçi ise açlık sınırında ve hatta onunda altında çalışarak yaşamını sürdürmekte.

İşte bu şirket zincirlerinden sadece bir tanesi olan Avon kozmetik şirketi bu günlerde işten attığı ve emeğini sömürdüğü kadınların direnişleri ile gündemimizde. Avon 130 yıllık bir geçmişe sahip ve 10 milyar dolarlık cirosu ile dünyanın en büyük doğrudan satış şirketidir. Bu sene kuruluşunun 130. yılını kutlayan Avon'un, 100'den fazla ülkede 6 milyon "bağımsız kadın satış temsilcisi" var. Avon, bağımsız satış temsilcisi ile doğrudan satış modelini, "kadınların güçlenmesini" sağlayan otantik bir iş modeli olarak pazarlıyor.

Dahası, Avon'un üretim, depolama, taşıma süreçlerinde çalışan milyonlarca kadın işçi var. Avon pazarlama stratejisini "kadın güçlendirme" gibi toplumsal bir amaç üzerinden kurarak, meme kanseri ve aile içi şiddetle mücadele gibi sosyal sorumluluk temalarını kullanarak, fabrika içinde ve dışında cinsiyetçi bir şekilde yaptığı kadın emeği sömürsünü pazarlama ayağında da sürdürüyor.

Avon bacasız bir fabrika!

Avon'un sadece merkezi yerlerde (büyük şehirlerde) depoları bulunmakta. Yani kendine ait satış noktaları bulunmamakta. Neden bulunsun ki? Milyonlarca katalog bastırıyor ve bu iş yerinde çalışmak isteyen her kadın bir satış noktası oluyor. Bu kadınlar sattığı ürünlerden sadece yüzde alıyor ve satış performansına göre lafı bile edilmeyecek kadar az ek para veriliyor. Bir de aynı üründen fazla sattığında ona hediye geliyor. Kadın o ürünü sattığında mutlu oluyor çünkü o üründen yüzde değil yüzde yüz alıyor.

Peki, bu ürünün sahibi ne alıyor? Bu ürünün sahibi satış noktaları ile uğraşmıyor, vergi vermiyor, satış elemanlarının sigorta derdi

DDSB'li kadınlardan ziyaret

Gebze: Gebze'de işten çıkarılan 8 Avon işçisini direnişlerinin 9. gününde (1 Haziran) **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB)'li kadınlar** ziyaret etti.

İşçiler, "Patron içeridekilerle temasımızı engellemeye çalışıyor, kapıları açmıyor, molalarda dışarı çıkılmasını engelliyor, giriş çıkışlarda servisleri fabrika içine alıp işçilerin bizimle temasının önüne geçiyor" derken, DDSB'li kadınlar da sürecin takipçisi olacaklarını vurguladılar.

İşçilerden eylem

miyor ancak konumuz değil (!)

H. Merkezi: Avon Kozmetik'in Kocaeli'nin

Gebze ilçesinde bulunan deposunda sendikalı oldukları için işten atılan Avon işçileri, Avon Genel Merkezi önünde eylem yaparak bir kez daha taleplerini yineledi. 3 Haziran günü Kağıthane'de bir araya gelen direnişçiler, "**Güzelliğimiz gücümüzden geliyor, gücümüz direnişten**" yazılı pankart taşıyarak, Avon Genel Merkez Müdürlüğü'nün bulunduğu Ofispark'a yürüdü. Avon Kozmetik'i teşhir eden dövizlerin taşındığı yürüyüşe HDP İstanbul Milletvekili **Filiz Kerestecioğlu** ve birçok kurum temsilcileri katıldı. Basın açıklaması ve kurum temsilcilerinin gerçekleştirdiği konuşmalarının ardından eylem sonlandırıldı.

yok! Satış yaparsalar paylarını alıyorlar, yapmazlarsa milyonlarca satıcı var zaten!

Kadını ev içine hapseden şirketler zinciri!

Bu sistemle kadınlara oturdukları yerden para kazanıyorlar muamelesi yaparak kadını ev içine hapsediyorlar. Üstelik bu kadınların sırtından milyonlar kazanarak. Kadın düşmanı TC'nin de yapmak istediği bu değil mi? Güvencesiz, ev içisinden çıkamayan, sürekli çocuk doğuran, ailesine ve çocuklarına bakan en önemlisi de itaat eden kadınlar ordusu yaratmak! İşte bu şirketler tam da sistemin ekmeğine yağ süren ve yoksulluğu çığ gibi büyüten şirketler zincirleridir.

Kadın eline kataloğu aldığı bakkaldan bir ekmek almaya giderken ve bir komşusuna oturmaya gittiğinde dahi para kazanacak! Ne kadar "cazip" değil mi? Bu çalışma şekli sadece Avon'la sınırlı değil; yoksul semtlerde mahalle aralarında kadınlar elbiselere etiket, boncuk, arma dikerek evinden ve mahallesinden çıkmadan "para kazanıyor". Tam da erk bir toplumun düşündüğü gibi kadın ev ekonomisine "katkıda" bulunuyor. Gerçi bu zihniyet, kadın milyonlar kazansa da değiş-

Dayı başı sistemi!

Bu şirketlerin bir de dayı başı çalışma şekilleri var. Mesela bir kadın bu şirkette satış yapmaya başladığında, başka bir kadını üye ederse ona "müthiş hediyeler" veriliyor. Örneğin elektrik süpürgesi gibi küçük ev eşyaları, mutfak eşyaları gibi kadınlar "hitap eden" hediyeler veriliyor.

Bu üye sayılarında kotalar var. Bir kadın bu kotayı aşarsa, işte o zaman üye yaptığı tüm kadınların sorumlusu ve denetleyicisi oluyor ve şirkete rapor veriyor. Bu kadın artık üye yaptığı kadınlar üzerinden para kazanmaya başlıyor. Ancak yine hiçbir iş güvencesi olmadan yapıyor bunu. Şirketler ise bu durumu kadınlara "kariyer" imkanı diyerek allayıp pullayıp kadınlara yutturmaya çalışıyor.

İşte tam da bu noktada kadınlar arasında rekabet oluşturuluyor. Kadınlar olmayan bir "kariyer" için elinde katalog komşu komşu gezerek ve evine gelenlere reklam yaparak bu ürünlerin dağıtımını yapıyor. Bu ve buna benzer şirketler ise bu çabalardan milyonlarca liralara kazanıyor.

Avon işçileri bu zincirlerin ellerinde olduğu mesajını verdi

Sendika istedikleri ve kötü-ağır çalışma koşullarına başkaldırdıkları için işten atılan, Avon'un Gebze'de bulunan deposunda çalışan kadın işçiler ise günlerdir direnişte. İşte bu şirketlerin bir de depolarda kötü, ağır koşullarda ve güvencesiz çalıştırdığı işçiler var. Bu işçiler, kölelik zincirinin kırılmasının ellerinde olduğunu söylüyor. Çünkü bu zinciri oluşturanların biz emekçiler olduğunu çok iyi biliyorlar.

Türkiye'de maden işçisi olmak; ya ölüm ya direniş!

Zonguldak'ta ücretlerini alamadıkları için maden ocağında açlık grevine başlayan işçiler eylemlerini 11'inci günlerinde sonlandırdılar. İşçiler maaşlarını alma sözüyle direnişlerini noktalarken, kıdem tazminatı için de dava açacaklar.

Gelik beldesinde faaliyet gösteren **Deka Madencilik A.Ş.** ve bu şirkete ait **Balçın Madencilik**'te çalışan 120 maden işçisi, Ocak ayından itibaren ücret alamadıkları için 4 Nisan'da iş bırakmıştı. Madene kayyum atanması sonrası direnişe başlayan işçiler, eylemlerinin 9'uncu gününde göçük yaratarak kendilerini madene kapatmıştı. İşçiler yapılan görüşme sonunda ödenmeyen ücretlerini alma garantisine alsa da kıdem tazminatı konusunda anlaşma sağlanamazken, bunun için de dava açmaya hazırlanıyorlar.

Madencilik zorunlu baba mesleği!

Maden işçileri en zor şartlar altında çalışan ve güvencesiz çalışmayla beraber iş sınıfı içerisinde en çok katledilen kesimi oluşturur. Türkiye'de Zonguldak ve Soma başta olmak üzere çeşitli bölgelerde maden işletmeleri vardır. Yoğunlukla Türkiye'de kömür madenleri bulunmaktadır. TC tarihinde maden işçilerinin katliamları ile beraber grevleri de olmuştur.

Kömür dünyada en çok tüketilen madenlerden biridir. Her ne kadar günümüzdeki enerji ihtiyacının çoğunluğu kömürden elde edilen enerjiden karşılanmasa da, halen pek çok ülkede kömür üretimi ve kullanımı ciddi boyutlardadır. Nükleer enerji ve petrol kaynaklı enerjilerle kıyaslandığında, kömür üretimindeki ucuz emek, kömürü daha ucuz bir enerji haline getirmektedir. Ayrıca nükleer enerji üretiminin ileri teknoloji gerektirmesi, kullanımının içerdiği ciddi riskler ve petrolün dünya geneline yayılmış rezervler içermemesi gibi nedenler de kömüre olan talebin önemini kaybetmemesi sonucunu doğurmuştur.

Kömür madenlerinde çalışanların neredeyse tamamı bölge halkından oluşmaktadır. Bölge nüfusuna bakıldığında da çoğunluğun maden işçilerinden oluşması bölgede alternatif işin çok az olmasından kaynaklanmaktadır. Maden işçilerinin yaklaşık dörtte üçünün baba mesleği yine maden işçiliğidir. Kuşaklar arasındaki bu yatay hareketliliğin en büyük nedeni dediğimiz gibi iş imkanlarının çok sınırlı olmasıdır. Şunu da unutmamak gerekir ki, bu bir devlet politikasıdır. Devlet bu madenleri açarken bölge halkını ilk başta zorunlu çalışmak zorunda bırakmış, daha sonrasında ise halk, başka işletmelerin açılmaması sebebiyle maden işine yönelmek zorunda kalmıştır.

En zor şartlar altında çalışan işçiler yerin metrelerce altında sağlıksız şartlarda çalışmaktadır. Maden işçilerinin çalışma ortamlarında en çok rahatsız oldukları şeylerin başında ocakların tozlu ve zehirli ortamlar olması gelmektedir. Yeraltı kömür madenleri tozlu, gürültülü, sıcak, sürekli göçük ve grizu riski taşıyan ortamlardır ve bu olumsuzlukların giderilmesi için önlem ve düzenlemeler alınmamaktadır. Türkiye'deki maden ocaklarında olumsuz bir durumda hayati önem taşıyan yaşam odaları da bulunmamaktadır. Yaşam odasının olmadığı madenlerdeki göçüklerde işçiler göz göre göre katlediliyorlar.

Türkiye maden işçisi katliamı sıralamasında dünyada ilk sıralamada yer almaktadır. Geçmişe kısaca göz atarsak 1983'de Armutçuk'da grizu patlaması sonucu 103; 1992'de Zonguldak'ta kömür madenindeki grizu patlaması sonucu 263 işçi katledildi. En yakın olarak da 2 sene önceki Soma'da 301 madencinin ve Ermenek'te 18 madencinin katliamı hala hafızalardadır. Bu verilen örnekler sadece birkaçı. Toplu katliamlar dışında onlarca işçi maden ocaklarında yaşamını yitirmiştir-yitirmektedir.

En etkili silah: Grev!
Katliamlarla beraber maden işçileri haklarını almak için grevlere de gitmiştir.

En etkili silah: Grev!

1965 Martında Kozlu'da büyük bir direniş patlak verdi. İki işçinin yaşamını yitirdiği eylem, sendika yönetiminin uzlaşmacı tutumu nedeniyle yenilgiyle sonuçlandı. 13 Haziran 1969'da bu defa Alpagut'ta çalışan işçiler, aylardır ücretlerinin ödenmemesi üzerine maden ocaklarını işgal ettiler. 35 gün devam eden direnişlerinin sonunda taleplerini kabul ettirmeyi başardılar.

91 yılındaki Zonguldak madencilerinin grevi ve büyük Ankara yürüyüşü en önemli işçi eylemlerinden biri olarak tarihe geçmiştir. Onbinlerce işçi, karşılaştıkları her asker ve polis barikatını yıkarak geçmiştir. Grevin 5. gününde Genel Maden-İş Sendikası Başkanı Şemsi Denizer, kendisinin hükümetle görüşeceğini söyleyerek işçilerin yürüyüşü sonlandırıp Zonguldak'a dönmelerine sebep olmuştur. Daha sonra Denizer'in hükümetle yaptığı görüşmelerden hiçbir sonuç çıkmamıştır. İşçi sınıfının devrimci yürüyüşü sarı sendika tarafından resmen frenlenmiştir. Her ne kadar olumlu bir sonuç çıkmasa da işçi sınıfının örgütlü gücünün ne kadar etkili olduğu herkes tarafından görülmüştür.

Partizan ve DDSB'den direnişteki işçilere ziyaret

İstanbul: Avcılar Belediyesi Temizlik İşleri Müdürlüğü'ne bağlı temizlik işçileri, Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube'ye üye oldukları için işten atıldı. İşten atılan işçilerin direnişlerinin 33'üncü gününde (4 Haziran) **Partizan** ve **DDSB** işçileri ziyaret etti.

İstanbul'un Avcılar ilçesinde Marmara Caddesi'nin girişinden itibaren ajitasyonlar çekilerek işçilerin olduğu alana geçen Partizan ve DDSB "**Taşeron işçisi köle değildir. Sendikal hakkımız engellenemez**" yazılı pankartın arkasında direniş sloganlarını haykırdı. İşçilerin direnişinin bulunduğu alana gelen Partizan ve DDSB'yi Belediye İş 2 No'lu Şube Başkanı **Erol Özdemir** ve direnişte olan işçiler karşıladı. Partizan ve DDSB'nin gerçekleştirdiği ziyaretin kendilerine güç kattığını belirten Özdemir, 50 gün önce işten atılan işçilerin örgütlenme sürecini açıklayarak belediyenin ikiyüzlü tutumundan bahsetti.

Özdemir'in ardından DDSB adına yapılan konuşmada, işçilerin direnerek kazandıkları kazanımların artık anayasal mevzuata dönüştüğünü ve direnen işçilerin yanında olduklarını belirttiler.

DEDAŞ'ta işçilerin hakkı gasp edilmek isteniyor

H. Merkezi: Diyarbakır DEDAŞ'ta çalışan Enerji-Sen üyesi 300 işçi verilmeyen yol ve yemek ücretlerinin karşılanması için 1 Haziran günü eylem yaptı. Gasp edilen haklarına dönük açtıkları davaları geri çekmemeleri halinde işten çıkarılmakla tehdit edilen Dicle Elektrik Dağıtım A.Ş. (DEDAŞ) Eksim Holding bünyesinde çalışan Enerji-Sen üyesi işçiler eylem başlattı. DEDAŞ Diyarbakır İl Müdürlüğü önünde eylem yapan DİSK'e bağlı Enerji-Sen, emeklerinin sömürülmesine izin vermeyeceklerini duyurdu.

Dersim'de gerillalardan Sinan ve Rıza için eylem!

H. Merkezi: Elimize e-posta yoluyla ulasan habere göre Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Bekteşuşağı köyünün Qalikan mezarında 26 Mayıs günü TIKKO gerillaları tarafından JÖH timine yönelik eylem gerçekleştirildi. 6 Mayıs günü ölümsüzleşen **TIKKO** gerillaları **Haydar Arğal** (Sinan) ve **Murat Tekgöz** (Rıza) için gerçekleştirilen eyleme ilişkin **TKP/ML-TIKKO Dersim Bölge Komutanlığı** yaptığı

açıklamada, JÖH mensubu en az 4 kişinin öldüğü ve

yaralı sayısının çok fazla olduğunu belirtti.

Dersim Bölge Komutanlığı tarafından eyleme ilişkin yapılan açıklama şu şekilde: "Dersim Ovacık'a bağlı Bekteşuşağı köyünün Qalikan mezarında 26 Mayıs günü TIKKO gerillaları tarafından faşist ordu güçlerine yönelik bir eylem gerçekleştirilmiştir. Sabah saatlerinden itibaren arazide bulunan Jandarma Özel Harekat (JÖH) timini denetime alan gerillalarımız saat 14.00 sıralarında sızma gerçekleştirerek düşman gücünü yakın mesafeden etkin bir şekilde vurmuştur. Düşmanın gözle görülen net ölü sayısı dört olmakla birlikte, ölü

ve yaralı sayısının çok daha fazla olduğu düşünülmektedir. TC devleti resmi olarak sadece bir ölü vererek kayıp sayısını gizleme yoluna gitmiştir.

Yapılan bu eylemle, gerilla güçlerine darbe vurmaya üzere konumlanan bir pusula tasfiye edilmiş, düşmana arazinin kime ait olduğu konusunda iyi bir ders verilmiştir. Gerillalarımız tarafından yapılan bu eylem, 6 Mayıs tarihinde Dersim Merkez'e bağlı Deşt bölgesinde düşmanla girdikleri çatışmada kahramanca ölümsüzleşen Sinan ve Rıza yoldaşların anısına atfedilmiştir. Şehit düşen her yoldaşın hesabını sormaya devam edeceğimiz, aldığımız her kayba misliyle karşılık vereceğimiz bilinmelidir."

Devletin "zaferinin" altında yatan yenilgi

şi ile karşılaşmıştır. Haftalarca mahallelere giremeyen devlet, ağır silahlarla mahallelere saldırmaya çalışınca, özyönetim ilan edilmeyle başlamış ve bugüne kadar olan sürece girilmiş oldu.

Bir başka açıdan değerlendirmek gerekirse, ulusal hareket Rojava'da şehir savaşında büyük deneyimler elde etti. Edinilen bu deneyimle birlikte bunu Türkiye sahasında nasıl uygulanacağı gibi bir soru ile karşı karşıya kaldı. Çünkü Rojava'da büyük oranda DAİŞ, El-Nusra ve ÖSO gibi dağınık savaş yürüten çetelerle savaşmış, buna karşı düzenli bir ordu ile savaşa girilmemiştir. Türkiye'ye geldiğimizde ise ulusal hareketin karşısında düzenli bir ordu vardı. İşte özyönetim direnişleri aslında büyük oranda, gelecekte patlayabilecek daha büyük bir savaşın, denemesi gibiydi. Rojava'da deneyim kazanan ulusal hareket, bu savaşın Türkiye'de nasıl yürütüleceğine, ordunun ve polislin nasıl bir strateji izleyeceği konusunda büyük bir deneyim sahibi oldu. Yani kısaca direnişin başlatılmasındaki bir sebebin de büyük oranda gelecekteki savaşın ön hazırlıklarını yapmak olduğunu diyebiliriz.

Nisêbîn'deki direnişin de büyük oranda bitmesiyle tartışılan önemli bir konuya geldik. Savaş kim kazandı? Devlet nezdinde mahallelerin "temizlendiği" bunun da devletin bir zaferi olduğu gibi açıklamalar gelse de gerçek bundan çok uzakta durmaktadır.

Birincisi, devletin 10 aydır en önemli gündemi özyönetim direnişleri oldu. Özyönetim direnişlerinin başladığı tarihlerde MGK toplantısında alınan "çökertme" planı büyük oranda başarısız oldu. Devlet aldığı darbeye büyük oranda krize girdi. Bunun en önemli kanıtı AKP içerisinde başlayan çatlağın son süreçte iyice açılması ve bunun sonucunda Ahmet Davutoğlu'nun R. T. Erdoğan tarafından saf dışı bırakılması oldu. **İkincisi**, Ulusal Hareket Rojava'da kazandığı şehir çatışmalarında kazandığı deneyimi, Türkiye'ye uyarlayarak büyük bir deneyim kazandı. Bunu devletin verdiği kayıplarda görmekteyiz. Devlet Kıbrıs

işgalinde verdiği daha fazla kaybı, son 10 ayda verdi. Devletin verdiği kayıp resmi rakamlara göre 500 civarında ise de gerçekte çok daha fazladır. Ayrıca ekonomik olarak ciddi darbeler aldı. **Üçüncüsü**, devletin son 1 yıl içerisinde gerillaya karşı düzenlemek istediği kapsamlı operasyonlarında önüne geçilmiş oldu. 2 cephede birden uğraşan devlet gerillaya karşı kapsamlı operasyon düzenleyemedi. Bu da gerillanın bugün yaptığı eylemlerle karşımıza çıkmaktadır. **Dördüncüsü**, hem şehir hem de kır olmak üzere iki cephede savaşmakta zorlanan devlet, Rojava üzerindeki planlarını da gerçekleştirememiş oldu. YPG ve Demokratik Suriye Güçleri Rakka'ya kapsamlı bir operasyon düzenledi, ayrıca kırmızı çizgimiz denilen Fırat'ın batısına da geçilmiş oldu. **Beşincisi** ve son olarak da devlet gerçekleştirdiği katliam ve saldırılarla kamuoyuna bir kez daha katliamcı yüzünü göstermiş, Kürt ulusuna ise savaş ve katliamdan başka bir şey vermeyeceğini de gözler önüne sermiş oldu.

Tüm bu gerçeklikler değerlendirildiğinde devletin hem iç hem de dış politikada büyük bir hezimete uğradığını görmekteyiz.

Enternasyonalist Özgürlük Taburu Mayıs şehitlerini andı

H. Merkezi: Enternasyonalist Özgürlük Taburu, Mayıs ayı şehitleri için bir anma programı gerçekleştirerek "Şehitlerimiz öfkemizde ve bilincimizde ezilen halkların ve emekçilerin özgürlük düşlerinde yaşayacaktır" dedi.

Sosyal medya hesabından bir video görüntüsü yayınlayan Enternasyonalist Özgürlük Taburu Mayıs ayı şehitlerini andı. Yapılan açıklamada "Denizler, Dörtler ve İbrahim Kaypakkaya şahsında Mayıs ayında ölümsüzleşenlerimizi Enternasyonalist Özgürlük Taburu olarak anıyor, mücadelelerini Özgür Rojava topraklarında yaşıyoruz" denildi.

Özyönetim direnişleri başladığı günden bu yana neredeyse 10 aya yakın bir süre geçti. Tüm bu süreç içerisinde, Sür, Silopiya, Cizir, Şirnex, Gever, Nisêbîn vb. birçok yerleşim yerinde özyönetim ilanları gerçekleştirildi. 10 aya yakın bir süre T. Kürdistan'ının dört bir yanında süren direnişte devlet Osmanlı'dan aldığı katliamcı yüzünü bir kez daha göstererek yüzlerce insanı katletmiş, mahalleleri tanklarla toplarla ve kimyasal silahlarla ağır bir şekilde tahrip etmiştir. Yaklaşık 10 aydır süren direnişin yavaş yavaş son bulması, bugün devlet tarafından "zafer" gibi gösterilmek isteniyor.

Özyönetim ilanlarını incelerken bütünlüklü değerlendirmek gerekiyor. Bunun için önce direnişin başladığı tarihe gitmek gerekir. Özyönetim direnişlerinin ilk nüveleri adına "barış" denen sürecin 2015'in Temmuz sonu ile bitmesiyle beraber atıldı. Devlet güçleri mahallelerde yaşayan yurtsever güçlere operasyon gerçekleştirmek istemiş, bunun karşılığında ise başta gençlik olmak üzere halkın direni-

Kadın kadındır, gerisi babandır!

TÜRGEV'in 20. kuruluş yıldönümü ve Erdoğan Genel Kurul Toplantısı'nda konuşan Erdoğan, kadınların bedenleri, kararları, hayatları üzerinden söz söyleme hadsizliğinde bulunarak bir kez daha kadın düşmanlığını sergiledi. AKP'nin Boşanma Komisyonu raporu ile oluşturduğu önerilerle beraber Erdoğan ve en büyük destekçilerinden Akdağ'ın söylemleri, kadın düşmanlığını katmerli hale getirmeye devam etti.

Ağzı olan konuşuyor!

Erdoğan'ın konuşma esnasında sarf ettiği "Zürriyetimizi artıracacağız, neslimizi çoğaltacağız. Nüfus planlamasıymış, doğum kontrolüymüş, hiçbir Müslüman aile böyle bir anlayış içinde olamaz" sözlerine destek Sağlık Bakanı **Recep Akdağ** tarafından hiç gecikmeden geldi. Akdağ, Erdoğan'ın açıklamalarına işaret ederek "Cumhurbaşkanımızın ifadeleri bizim kültürümüze uygun, bizim inançlarımıza da uygun tavsiyeler niteliğindedir" şeklinde açıklamada bulundu. Yetmedi sezeryan ile ilgili de "kıymetli" düşüncelerini "Gerekmeyen bir sezeryan anne ve çocuk için risktir. Normal yolla doğum yapabilecek bir anneye anestezi veriyorsunuz, cerrahi bir işlemlerle karnını açıyorsunuz. Zorunluluk yoksa akla ziyan bir iş" şeklinde izah etti. Sonrasında ise Erdoğan'ın açıklamaları ile paralel bir şekilde, yalnız AKP'nin kadın politikasını unutarak (her fırsatta ka-

dınlara üç çocuk yapmayı dayatan Erdoğan değilmiş gibi..) "Nüfus planlaması dayatmaya girer, biz buna kesinlikle karşıyız" akıllara zarar sözler sarfetti.

Hadsizlik abideleri iş başında!

Erdoğan ve Akdağ'ın bu açıklamaları ne yazık ki şaşırtıcı olmadı bizim için. Bu açıklamalar kadın olarak kimliğimize tahammülü olmayan eril zihniyetlerinin bir yansımasıdır. Kadınları bir kuluçka makinesi olarak gören, aile kavramı dışında kadın sözcüğünün kullanılmasına dahi tahammülü olmayan, sürekli kadınlara ne giymesi, ne yapması yönünde salık veren bir zihniyetin şahsımıza münhasır iyi şeyler düşünmesi elbette ki beklenemez bir durum değil. Fakat bu hadsizlikleri şaşırtmaya devam ediyor.

Kadınların her gün katledildiği, her alanda şiddete maruz kaldığı, kadın kimliğine, bedenine yönelik saldırıların bu kadar olağanlaştığı bir gerçeklikte bu saldırıları, şiddeti önlemek yerine kadınların kaç çocuk yapacağı, ne giyeceği, nereye gideceği tartışmalarının yapılması tam olarak kadın düşmanlığına tekabül etmektedir.

Daha önce de söyledik, şimdi de söylüyoruz, bedenimizden, kimliğimizden, hayatlarımızdan elinizi çekin. Evlenip evlenmeyeceğimiz, çocuk yapıp yapmayacağımız, yaparsak kaç çocuk yapacağımız, kürtaj olup olmayacağımız, normal doğumu mu sezeryanı mı tercih edeceğimiz bizim tasarrufumuzdur. (Bir YDK'lı)

İstanbul: Kadın Cinayetlerine Karşı Acil Önlem Grubu, TBMM Boşanma Komisyonu'nun hazırladığı kadın ve çocuk düşmanı raporu 4 Haziran günü protesto etti. Aralarında **YDK** aktivistlerinin de bulunduğu kadınlar, İstiklal Caddesi'nde bulunan Mis Sokak'ta bir araya gelerek, buradan Tünel'e kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi.

İstiklal Caddesi'nde prezervatif ve tabletlerin yer aldığı bildiriler dağıtan kadınlar, halka rapor hakkında bilgilendirici konuşmalar yaparak kadın düşmanı iktidarı teşhir etti. Tecavüzcülerle evlenmek istemediklerini haykıran kadınlar, prezervatif

"Komisyonunuzu tanımıyoruz!"

Kartal: YDK, İstanbul'un Kartal semtinde TBMM Boşanma Komisyonu tarafından hazırlanan ve kadınların kazanılmış tüm haklarını gasp eden rapora karşı bir stant çalışması gerçekleştirdi.

TBMM Boşanma Komisyonu'nun hazırladığı rapora ilişkin çeşitli dövizler ve gör-seller hazırlanarak 28 Mayıs günü Kartal merkezde stant açıldı. Bu dövizlerin bir kısmı ağaçlara asıldı. Yine ajitasyon çekilerek yasayla kadınların haklarına yöneltilen saldırılar teşhir edildi. YDK dergisi dağıtımının da yapıldığı stanta gelen kadınlarla yasa ve AKP'nin kadınlara yönelik saldırılarına ilişkin sohbetler gerçekleştirildi.

Dilek Doğan davası 12 Ekim'e ertelendi

H. Merkezi: Küçük Armutlu'daki ev baskını sırasında katledilen Dilek Doğan davası 30 Mayıs günü İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Dilek Doğan'ı infaz eden polislerin yarğılandığı davada, avukatların "kapalılık" kararı ve olay yerinde keşif yapılması talebi reddedildi. Sanık polis Yüksel Moğoltay hakkında "kasten öldürmenin ihmali davranışla işlenmesi" suçundan 26,5 yıla kadar hapis cezası isteniyor.

12 Ekim'e ertelenen duruşmanın görüldüğü adliye önünde 6 kişi ise darp edilerek gözaltına alındı.

#TransİntiharlarıPolitiktir

"Ramazan'da Onur yürüyüşü yapılır mı/yapılmaz mı?", "Toplumun 'hassasiyetleri' bunu kaldırır mı/kaldırmaz mı?" tartışmaları yürütüledursun 28 Nisan günü trans kadın Eylül Elvin Şişli'deki evinin bahçesinde kendini asarak intihar etti. Yineliyoruz: Trans intiharlarında neden, ne yalnızca "kişisel problemleri" ne de "yaşadığı psikolojik sorunlar"dır. Trans intiharları, bin bir türlü baskı ve ayrımcılıkla translara yaşam alanı bırakmayan nefretin bir sonucudur. Ve tıpkı trans cinayetleri gibi #TransİntiharlarıPolitiktir

(İstanbul YDK)

kullanmanın günah ve ayıp olmadığını, kadınların istemediği çocuğu doğurmamak için kürtaj yaptırmasının en doğal hakkı olduğunu, erken yaşta evliliklerin çocuk istismarı olduğunu anlattı. Yürüyüşe yoldan geçen kadınlar da destek verdi. Taksim Tünel Meydanı'nda tüm kadınlar adına açıklama yapan **Feride Eralp** bu komisyonu kadınların istemediklerini dile getirdi.

"İster boşanırım ister boşanmam, sana ne?"

Rakka hamlesi: Taktik işbirliği mi? Stratejik işbirliği mi?

Ortadoğu'da emperyalizmin paylaşım savaşının yarattığı bölgesel savaş, farklı dengele-ri açığa çıkarırken; ABD emperyalizminin politik nüfuzunun sarsıldığı bir süreç yaşanıyor. ABD emperyalizmi yarım asırdır sürdürdüğü hakimiyetinin devamını sağlamakta zorlanıyor. ABD emperyalizminin sözcüleri tarafından sarf edilen **"30'a yakın ülkenin sınırları değişecek"** sözünün üzerinden çok zaman geçti. Bu süre içinde ABD dış politikasını onlarca kez değiştirmek zorunda kaldı. Özü aynı kalan fakat bir türlü biçimi tutmayan dış politika, denebilir ki, Suriye sorunu ile Ortadoğu'ya saplanıp kaldı. Bu saplanmanın ABD tarafından en kötü yanı, muhtemeldir ki, 21. yüzyıl stratejisi olarak belirlenen Avrasya stratejisinin uygulanmasının gecikmesi. Ama yine de dengelerin lehe kurulmadığı Ortadoğu'yu bırakmak bugün açısından yenilginin dünya üzerinde hegemonik bir güç olmanın kaybedilmesi ile eş anlamlıdır.

11 Eylül saldırılarının ardından Irak ve Afganistan'ı sorgusuz sualsiz işgal eden ama Suriye'de aynısını yapamayan ABD emperyalizminin karşısına politik, ekonomik güç olarak Rusya ve Çin emperyalizmi çıkmış ve bu çelişki Suriye sorunu ile derinleşmiştir. Buradaki en önemli paylardan biri de Esad'ı devirmenin piyonu iken, bugün ABD'nin bölgeye dair izleyeceği politikanın ayak bağı olan DAİŞ olmuştur.

DAİŞ üzerinden kurulan planların suya düşmesi tekkirici faşist çetelerin yarattığı sorun hem Şii grupların hem de PYD-YPG özgülünde Kürtlerin askeri-politik gücünü artıran bir etken oldu. Bu, bölgedeki dengeleri altüst ederken Suriye sorununun çözümünü bilinmez bir tarihe de gönderdi. Hegemonik bir güç olarak ABD emperyalizminin esas gündemi Çin ve Rusya emperyalizmini kontrol altında tutmak ve çevrelemek olduğundan, ABD, buna paralel Rusya'yı sıkıştırmak

için Ukrayna krizini kullanırken Doğu Avrupa'ya füze ve savunma sistemleri yerleştirirken askeri varlığını da artırmaya başladı. Çin'i çevreleme politikası kapsamında en son atılan adım tonlarca kimyasal bomba (Napalm) yağdırdığı Vietnam'a uygulanan silah ambargosunun kaldırılması oldu.

Ancak yine de tüm bu çevreleme politikalarını güçlü kılabilecek olan, Ortadoğu'nun lehe olacak biçimde bir noktaya taşınmasıydı. Bu yüzden de tekkirici faşist DAİŞ'in bir sorun olarak ortadan kaldırılması adına ABD emperyalizminin ilk adımı **Rakka** operasyonu oldu. Bu operasyon, Ortadoğu'da Rusya'ya dönen politik ibreyi kendisine çevirmenin yanı sıra sarsılan politik nüfuzunu yeniden tesis etme gibi amaçlar taşıyor. Sorunu yaratan ve çözümünün de kendisi olduğu imajı veren ABD, satranç tahtasında tek oyuncu olmadığını yakın zamanda Kobanê direnişi ve Rusya'nın manevraları ile görmüştü. Bu yüzden de satranç tahtasındaki manevralarına yeni yön verme zorunluluğunun baskısı altında, 250 askerle Rakka operasyonuna dahil oldu.

Rakka hamlesini nasıl yorumlamak gerekiyor?

Ortadoğu'da yaşanan çelişkileri düz mantıkla açıklamak, sınırlandırmak mümkün değildir. Ancak son süreçte Rakka operasyonu ile birlikte bu konuda sorunlu yaklaşımlar da yok değildir. Özellikle Demokratik Suriye Ordusu (QSD)'nin Rakka operasyonuna dahil oluşu üzerinden gerçekleştirilen kimi tartışmalar, yaklaşımlar oldukça dogmatik bir ele alışın ürünü olarak ortaya çıkıyor ve Rakka operasyonunda emperyalizmle taktik ilişkilendirme olarak görülen durum baştan stratejik ilişkilendirme olarak değerlendirilip, mahkum ediliyor. Emperyalizmle stratejik ilişkilendirme bir hareketin devrimci, demokratik ve ilerici misyonunu hızla yitirmesi anlamı-

na geleceğinden bu tür hareketlerle diğer devrimci ve ilerici güçlerin kurduğu ilişkilerin de bitme noktasına gelmesi kaçınılmazdır, olmazsa olmazdır.

Gelgelelim Rakka operasyonunda açığa çıkan ilişkilendirme böyle bir ilişkilendirme denilmesi mümkün mü? Rakka'ya dönük operasyonda QSD'nin öncülük etmesinin yanı sıra bu bileşenin ağırlıklı gücü olan ve buraya rengini veren YPG-YPJ'nin aslında bu hamlede aktör olduğu ve taleplerini dayattığı açıktır. Ortada bir "çıkar ilişkilendirme" söz konusudur elbette ve Kürt ulusal hareketi cephesinden bu hamlenin anlamı rojava Devrimi'ni güvenceye almaktır. Çünkü Rakka ve çevresini DAİŞ'ten kurtarmak Rojava'yı koruma

altına almak anlamına gelir. Hem TC hem Esad-Rusya işbirliği hem de ABD'nin bölgede kendileri açısından istikrar yakaladıkları ilk anda saldıracakları ilk mevzinin Rojava olduğu bilinen bir durumken, özde bugün DAİŞ ve TC üzerinden Rojava düşmanlığı ve saldırganlığı sürerken Rojava'yı koruma için hamle yapmanın mantıklı olduğu açıktır.

İlişkilendirmenin niteliğinin stratejik olduğuna dair henüz ortada bir veri yokken propaganda buradan doğru ele almak devrimcilerin işi değildir. Elbette ABD ile kurulan ilişkilendirme PYD'nin zemininin kayması, ilişkinin "emperyalizmle işbirliğine" evrilmesi muhtemeldir. Ancak bu olasılık, bir bütün hamleyi mahkum etmeyi gerektirmez, aksine dengeleri iyi okumayı ve bu taktik ilişkilendirmenin nerede stratejik bir duruma evrileceğini görmek gerekir. Şunu tekrar etmek gerekirse, ortada PYD'nin Rojava devrimini koruma kaygısıyla bir atılımı, hamleye katılımı mevcuttur.

Özetle Ortadoğu'da dengeler sürekli değişiyor ve bu süreçten kazançlı çıkmak için farklı taktikler, ittifaklar geliştiriliyor; PYD'nin bugün yaptığı budur. Daha önce Esad'la savaşmadıkları için "rejim taraftarı", emperyalistler arası çıkar ilişkilerini kullandığı için "Rusya taraftarı" ilan edilen KUH, şimdi de DAİŞ'e karşı Rakka hamlesine katıldığı için "ABD emperyalizmi ile stratejik işbirliğine gidiyor" deniliyor.

Açık ki KUH'un bir stratejisi var: O da Rojava'da halihazırdaki kazanımları korumak. Çünkü bugün Rakka hattının kesilmesi Rojava'yı ciddi anlamda rahatlatacaktır. Gre Spi, Kobanê, Hesêkê ciddi anlamda tehdit altında hala. Rakka hamlesi üzerinden "emperyalizme biat" yorumu çıkarmanın altında şovenizm rüzgarının mutlaka etkisi var ancak yazı bununla ilgili olmadığından taktik-strateji arasındaki fark üzerinden tartışmak yeterli olacaktır.

Almanya'nın soykırımı tanınması neyi değiştirir?

Ermeni Soykırımı'nın tanınmasına ilişkin Almanya'nın yasa tasarısı uzun bir süre sonra onaylandı. Soykırımın 100. yılında onaylanması beklenen tasarı Türkiye- Almanya ilişkileri ve mülteci sorunu nedeniyle askıya alınmıştı. Tasarının onaylanmasıyla Türkiye-Almanya ilişkileri nasıl bir yöne evrilecek, kuşkusuz bu ileri aşamalarda daha net görülecektir. Ancak tasarının yasallaşmasının bir dizi diplomatik krizi doğuracağı görülüyor. Mültecileri Avrupa'ya karşı bir koz olarak kullanan TC, Almanya ile uzun bir süredir devam eden mülteci sorununa yeni bir ivme katacak gibi...

İç politikada Ergenekon Operasyonu kapsamında ayrıştığı kesimlerle tekrar birleşme çabası içinde olan Erdoğan, Ergenekon operasyonlarını "paralel" diye ifade ettiği cemaat kesimine havale etmiş bulunuyor. Bu şekilde günah çıkarmanın derdinde olan Erdoğan, Almanya'nın tasarısını onaylamasıyla ayrıştığı tüm gerici kliklerin sırtını sıvazlama derdinde.

Ortadoğu kapsamında hamileşen ve hali felik hayalleri ile tutuşan Erdoğan iç politikada da şovenizm ile hayat bulmaya çalışıyor. Almanya'nın Ermeni soykırımını onaylaması elbette Ermenilere dönük bu tarihsel haksızlığı gidermeyecek ve bir faydası olmayacaktır. Zira Almanya'nın bu tutumu uluslararası kamuoyunu tarihsel olgudan kopartarak geçmişin izlerini silmeye çalışmak ve manipüle etmekten başka bir şey değildir. Zira bir yandan Ermeni Soykırımı'nı "tanıyan" emperyalistler diğer yandan da devşirdikleri çete takımları ile Ermenileri Suriye'nin Kesab bölgesinde katletmekten vazgeçmiyorlar.

Emperyalistler arası pazar savaşının yaşam bulduğu her alanda soykırım gerçekliğinin kendini gösterdiği bir gerçektir. Bu açıdan 1915 Ermeni Soykırımı pazar savaşının bir sonucu olmakla beraber aynı zamanda Almanya ile doğrudan bağlı bulunmaktadır. Her ne kadar Almanya, Ermenilere ilişkin "özeleştirisini" vermiş gibi yapsa da bu durumun geçici olduğu bilinmelidir. Zira tarihsel haksızlık karşısında çözüm, tarihsel haksızlığa saplanmak değildir, emperyalistler bu durumu anlamışlar ki sürekli bir "tanıma" ve "özeleştirisi" halindedir. Ancak tüm bunlara rağmen emperyalist sömürü baki kalmaktadır. Bu kapsamda emperyalizme karşı tavır öne çıkmaktadır. Soykırımın tanınması sırasında Ermeni cemaatlerinin teşekkül pankartı ibret verici ve tarihsel haksızlığı anlamayan bir portre çizmiştir.

Ermeni Soykırımı ile ilgili tarihsel ayrıntılara bakmak meseleyi belli başlı noktaları ile netleştirecektir. 1908'lere gelindiğinde Osmanlı İmparatorluğu içerisinde süren ekonomik ve yapısal çelişkiler hiyerarşik yapılanma

ՀԱՅ ՏՐՊԻՆՆԵՐԸ ԹԵՂԵՂՆԵՐԻՆ ԳՆԱԿՈՒՄԻՆ, ՏԵՐՔԵՐԸ, 1915Թ.
АРМЯНСКԻԵ ԵՂԻՄԱՆՆԻԿԻ ԻՆ ԴՄՄԻ ԴԵՊՈՐՏԱՆԻՆ, ԺԿԱՐԱԼՅՍ, 1915Թ.

ARMENIAN DEPORTES ON THE WAY OF DEPORTATION, DJARABLUS, 1915
LES DÉPORTÉS ARMÉNIENS EN ROUTE DE LA DÉPORTATION, DJARABLOUS, 1915

içerisinde de ciddi ayrışmaları beraberinde getirmiştir. Ekonomik sistemin bozulması yapısal çelişkileri süreklileştiren dinamiklerin kendini durmaksızın üretmesi ve dış dinamiklerin de artan yayılımı nedeniyle belli reformlar yapılıyor ancak sancının kökenini, mülkiyet ilişkilerini değiştirmiyordu. Dolayısıyla hiçbir reform kalıcı da olmuyordu. Tanzimat öncesindeki ticari imtiyazlar giderek derinleşiyor ve dönemin ekonomik yaşamında belirleyici olan ticari sermaye Ermeni, Rum ve Yahudilerin elinde bulunuyordu.

Uluslararası kapitalizmin bu kesimler ile girdiği ilişkiler neticesinde bu kesim üzerindeki ticari ağ giderek genişliyor ve imtiyaz talepleri de artıyor; açılan fabrikalar ve üretim giderek artış gösteriyordu. Kapitalizm bunu sadece Müslüman olmayan kesimlerle değil aynı zamanda devlet bürokrasisi içinde yer alan feodal eşraf takımıyla da yapıyordu. Ancak devlet bürokrasisinin ticari ilişkileri diğer azınlık milliyetlere göre daha azdı. Ağırıklı ilişkiler Ermeni, Rum ve Yahudiler ile sürdürülüyordu. Kapitalizmin ticaret alanı açma çabası neticesinde azınlık milliyetlerin elinde toplanan imtiyazlar Osmanlı'nın artık kendi topraklarındaki hakimiyetini yitirmesine neden oluyordu.

Özellikle kapitülasyonlar aracılığı ile emperyalistler kendi kurumlarını açarak kendilerini ülke pazarı içerisinde uşaklık edecek komprador burjuvaziyi büyütmenin derdini güdüyorlardı. Bu kapsamda Osmanlı İmparatorluğu içerisinde önemli olan asker ve sivil bürokrasi de buna uygun bir çıkar ilişkisi ve şekillenmiş içerisindedir. Osmanlı merkezi bürokrasisi 19. yy boyunca güçlenmiş ve iktidara ortak olan bir katmana dönüşmüştü. Merkezi bürokrasinin güçlenmesi neticesinde katmanlar arası çelişkiler derinleşmeye başlamıştı. Sermaye kesimi içerisinde kendine alan açan İngiliz ve Fransız emperyalizmi, devlet bürokrasisini boşa çıkarmaya çalışarak kendi pazar ihtiyacı çerçevesinde sermaye kesimi yaratmaya çalışıyordu. Alman em-

peryalizmi ise devlet bürokrasisi içerisinde örgütlenmiş katman ile ilişkilerini geliştiriyordu. Bu ise Alman emperyalizmine avantajlar sunuyordu.

Alman emperyalizmi, rekabet halinde olduğu diğer emperyalistler ve uzantılarını tasfiye etmek için devlet bürokrasisini kullanmaya başladı. Bu nedenle İngiliz ve Fransız uzantısı kesimleri tasfiye etmek gerekiyordu ve devlet bürokrasisi aracılığı ile azınlık milliyet ve gruplara dönük tasfiye politikası gerçekleştirilmeye başlandı. Türkleştirme politikası kapsamında azınlık milliyetlere dönük baskı ve sindirme politikaları giderek yaygınlık kazanmıştı. Ve özellikle Fransız ve İngiliz emperyalizminin uzantıları zayıflatılmış ancak tam olarak yok edilememişti. Kürt feodal toprak ağaları ve aşiretlerinden oluşan Hamidiye Alayları aracılığı ile özellikle 1907'de 40 bin civarında Ermeni katledilmiştir. İngiltere ve Fransa ise Ermenilerin tüm yardım çağrılarını "Osmanlı'nın işleri" diyerek yanıt vermemişlerdir.

1915'e gelindiğinde, 1. Paylaşım Savaşı'nın kaos ortamından da faydalanılarak bu katliamlar serisi soykırım düzeyine ulaşmıştı artık. Ermeni Soykırımı'nın gerçekleştiği tarihsel seyir ve ilişkiler kısaca böyleyken emperyalistlerin soykırımı "tanınması" bir şeyi değiştirmez. Zaten katleden, soykırımdan geçiren tüm bunları yaparken katliamı ve soykırımı tanıyarak yapmıştır. Timsah gözyaşları içinde manipülasyon tezgahı, Almanya'nın bugün soykırımı tanınması bu tarihsel haksızlığı gidermeyecektir. Zira soykırım bugün hala günceldir.

Erdoğan ise bu durum karşısında dış politika propagandasını iç politikada taze kana dönüştürmenin derdindedir. İstanbul'un fetih kutlamalarında diline pelesenk ettiği batı kavramıyla sürekli kavga halinde "Batı bizim İstanbul'u fethetmemizi hala hazmedememiş" sloganı ile başta MHP'li faşist kesim olmak üzere gerici faşist en geniş kesimleri bekası için toparlamanın derdindedir.

Nepal Komünist Partisi (Maoist) silahlı mücadele başlatacağını açıkladı

H. Merkezi: 30 Mayıs Pazartesi günü, **Netra Bikram Chand** liderliğindeki Nepal Komünist Partisi (Maoist) silahlı mücadele başlatacaklarını söyleyerek uyarıda bulundu.

İsyandan.org sitesinde geçen habere göre Janakpur Bölge Bürosu yetkilisi **Om Prakash** partinin 5 adimli gelecek programını açıkladı. Chand liderliğindeki Maoist parti, birleşik Tarai-Madhes halklarının kalkışması kampanyası kapsamında parti programını kamuoyu ile paylaşmaya başlamıştı.

Om Prakash, muhalefet programı kapsamında çeşitli kurumlara yönelik eylemlerin, tutuklamalara ve yolsuzluğa karşı genel grevler ile halk direnişinin örgütlenmesinin planlandığını belirtti. Açıklamada *"Partimiz parlamenter sisteme karşıdır ve her an silahlı mücadele başlatabilir. Parlamenter sisteme karşı çıktığımızda şurası açıktır ki hükümet bizi bastırmaya çalışacaktır, bu da bizi silahlı mücadeleye sevk edecektir"* ifadelerine yer verildi.

Om Prakash aynı zamanda partisinin Dhanusha, Mahottari, Sarlahi, Siraha, Saptari ve Sindhuli'de yeni kadrolar yetiştirmek amacıyla 28 ve 29 Mayıs tarihlerinde eğitimler düzenlediğini açıkladı. Om Prakash, partinin her bölgede halkın ordu-sunu silahlandığını vurguladı ve sözlerine şunları ekledi: *"Yozlaşmış hükümet yetkililerine, liderlere ve vekillere karşı harekete geçeceğiz."*

Almanya'da ATİK tutsaklarına dair bilgilendirme toplantıları yapıldı

Almanya: ATİK tutsaklarının 17 Haziran'da görülecek mahkemesi öncesinde Almanya'nın Regensburg ve Duisburg kentlerinde bilgilendirme toplantıları yapıldı.

Duisburg Gençlik ve Kültür Derneği'nde 1 Haziran Çarşamba günü, TC ve Alman devletinin işbirliği sonucu 15 Nisan 2015 tarihinde tutsak alınan, ATİK aktivistlerinin durumu ve hukuksal süreci üzerine bir bilgilendirme ve dayanışma toplantısı düzenlendi. Toplantıya, Augsburg hapishanesinde bulunan **Seyit Ali Uğur**'un Avukatı **Marvin Hagermann** katıldı.

Avukat Hagermann, sözde terörle mücadele amacıyla, 11 Eylül 2001 öncesinden çıkarılması düşünülen ve 11 Eylül olayları gerekçe gösterilerek çıkarılan, 129 a ve b maddeleri üzerine geniş bilgi verdi. Ayrıca tutsakların durumu, yaşam koşulları ve 17 Haziran 2016 tarihinde Münih'te başlayacak olan mahkeme hakkında, katılımcıları bilgilendirdi. Davanın sürekli ertelenmesinin Federal Başsavcılığın hazırlıkları yapamadığından kaynaklandığını belirten Hagermann, özellikle de iddianamenin Türkçe çe-

virisinin kötü olmasının, 8 Mart'ta İsviçre'den Almanya'ya iade edilen **Mehmet Yeşilçalı**'nın iddianamesinin savcılık tarafından çok geç tercüme edilmesinin de bunda etken olduğunu ifade etti.

Etkinlikte **ATİK-UPOTUDAK** temsilcisi 17 Haziran 2016 tarihinde Münih'te görülecek mahkemeye tüm devrimci, demokrat, ilerici kurum ve kuruluşları, ATİK tutsaklarıyla dayanışmaya çağırıldı.

Bilgilendirme seminerlerinden biri de Regensburg'da 20 yıldır düzenli bir faaliyet gösteren **Internationale Kultur Verein(İKS)**, EÖC (Emek ve Özgürlük Cephesi), **Rote Hilfe**, ATİF Nürnberg ve **ATİK**'in katkılarıyla 30 Mayıs Pazartesi günü Regensburg'da gerçekleştirildi.

Avukat **Yunus Ziyal** 129-a ve b paragrafı ve davanın neden hukuksal değil de siyasi olarak ele alındığı hakkında bilgiler verdi. ATİK-UPOTUDAK temsilcisi ise tutsak devrimcilerin biyografisi ile ATİK'in mücadelesi, Almanya'nın davayı neden Türk devleti lehine desteklediği ve Türk devleti ile çıkar ilişkilerini üzerine bir sunum yaptı. Alman soruşturma makamlarının TKP/ML'nin *"terör örgütü"*, ATİK'in de onun *"paravan örgütü"* olduğu tezini üretmesini sağlayan bilgi notlarının, Türk Emniyet Müdürleri **Yurt Atayün** ve **Ömer Köse** tarafından gönderildiğine dikkat çekildi. Atayün ve Köse, şu anda Türkiye'de Cemaat'e yönelik terör soruşturmasından dolayı tutuklu bulunuyor. Bilgi notlarını hazırlamakla görevlendirilmiş üç savcı ise halen firari.

Seminerde ayrıca 17 Haziran'da Münih'te yapılacak olan mahkeme ve mahkemenin önündeki eylem hakkında bilgi verildi ve ATİK tutsaklarından Müslüm Elma'nın *"Bu dava mahkemelerde değil, sokaklarda kazanılacak"* sözü yinelendi.

Hamburg'da Yeni Kadın, Banu için sokaktaydı!

Hamburg: Yeni Kadın, tutsak Dr. Banu Büyükcavcı'nın özgürlüğü için başlatmış olduğu kampanya kapsamında 28 Mayıs günü Hamburg'da stant açılıp basın açıklaması gerçekleştirildi.

Hamburg'un Sternschanze semtinde, Banu ve tüm ATİK tutsakları ile

birlikte politik tutsakların özgürlüğünü talep eden pankartlar açtı. Başlatılan imza kampanyası için stant açılarak, Sternschanze halkı desteğe çağırıldı. Kampanya çalışmalarına **Demokratik Kadın Hareketi**, **Rote Fraun Komitet** ve **Naw-Dem**'de destek verdi.

Her Şey "İstiğakıyun" İçin-1

Üç Kızıl Okun Anısına...

[Pusu gününe dair anlatı, eldeki veriler merkezli yapılan bir değerlendirmenin ürünüdür.]

*"Sanılmasın onlar unutulduklar
Her gecenin sabahında onlar var
Karlı dağlar aşan çetin yollarda
Yorulmayan sert adımlarda onlar var"
(Garip Şahin)*

Her şey "İstiğakıyun" içindi... Yaşamının tadı, binlerce yıllık insanlık tarihi boyunca mazumlara sunulana itiraz etmekte bulunur ancak. İmkansız denileni başarmak, mutluluğu umudun yolunda bulanların düş dünyalarında hayal değil, gerçektir. Gerçektir çünkü, insanlığın son kurtuluş kavgası ilhamını baskıya, zulme ve barbarlığa karşı binlerce yıllık mücadele tarihinden almakta, adım adım ilerlemektedir. Engel tanımaz bu kuvvet, başka bir dünyada değil, cennetin yeryüzüne indirilmesi için devleşen bir ateş topudur kan emici zalimlerin üstüne giden.

Yeryüzüne düşen yıldızları tutabilir mi kara bulutlar? Hangi güç bahar aylarında coşan ve birleşerek gürleşen ırmakları durdurabilir? Dünyanın tüm inşaatçıları birleşse, yoksul halkların tsunami dalgasını kırabilecek bir duvar örebilirler mi? Tüm cellatlar birleşse süngüleri delmeye yeter mi yeniye gebe şimdiki toplumun rahmini? Elbette ki hayır... Yeni olana yürümek, insanın özünde olan, ancak asırlar boyu egemenler tarafından köreltilen iradesinin özgürleşmesi içindir. Bu irade ki, insanın insanca yaşayabileceği bir toplumu yaratma mücadelesinde ezilenleri toplumsal olarak yoldaşlaştırır, savaştırır, kazandırır ve kurtarır...

İnsanın başkasının emeğine gözünü dikmeden yaşamaya alıştığı, sömürünün ve zulmün olmadığı, emeğin kutsandığı yeni bir dünyadır "İstiğakıyun". Doğanın ve toplumun yasalarına uygun olan gelişim mutlu ve umutlu dünyayı, "İstiğakıyun"u muştulamaktadır. Oraya varmak için sınıf mücadelesinin yayından fırlayan kızıl oklar ilk hedeflerini vurmakla yükümlüdürler. Bu hedef, komprador kapitalizm, feodalizm ve her türden gericiylik. Mazlum halkın bağrından doğan, önder kurmayımızın ellerinden işlenen bu kızıl oklardan üçü, "İstiğakıyun" ideali ile demokratik devrim yolunda karanlığın göğsüne saplanarak pratik misyonlarını başarıyla tamamladılar. Halkın üç kızıl oku, şimdi yoksul köylülerin, proleterlerin ve ezilen tüm emekçilerin kurtuluş mücadelesine işaret misyonlarını ebediyen sürdürecekler...

Kızıl oklar, uzayın kara deliklerindeki gizemi anlatamayacak kadar zor, dünya halklarının her bir ferdinin kendi yaşamında hissedebileceği duygular kadar basit ve anlaşılır gerçektir. Onları yücelten, ölüm meleğini yenme kudretine sahip olmalarıdır. Azrailin gücü, onun yeryüzündeki piyonları olan zorba güçlerin yapı-

bilecekleri ile sınırlıdır. Bu güç, en fazla fiziki yok oluşu getirebilir. Ancak Azrail karşısında kızıl okların kudreti, onların fiziki yok oluşu ölüme anlam vererek yenmeleri ve bu sayede, ölümsüzleşmelerinden gelmektedir. İşte Mercan'da düşmanın kalbine saplanan devrimin üç kızıl oku, ölüme anlam vererek yoldaşları, halkı ve gelecek nesillerin yüreğinde hep yaşayacaklar devrim, sosyalizm ve "İstiğakıyun" için...

"Habeğleğ ne dedi? Yağışlağ devam edecek mi?"

"Bu akşamdan itibaren hava açacakmış."

"Yani hiç kaçağı yok, yiyeceğiz bu yağmuğu!"

"Evet, ama şanslıyız. Çünkü varacağımız yerde ateş yakıp üstümüzü kurutma zamanımız var."

Yağışlar durmuştu artık. Yarım saat daha yürüdüktan sonra o gün hedefledikleri yere ulaştılar. Üstleri sırlıksılandı. Gerillalardan biri çantasını atıp hemen ateş yeri hazırlamaya başladı. Başka biri daha odun toplamaya koyuldu. Aralarından biri gökyüzünde giden bulutların hareket tarzını çözmeye çalışıyordu. Hava durumuna pek güvenmiyordu. Güvensizliği meteorolojiye değildi ama haberi veren TRT olunca içten içe bir ototepki geliyordu düş dünyasında. "Bunlar hangi haberi çarpıtmadan veriyorlar ki meteorolojininkini doğru versinler" diye geçiriyordu içinden. Kararını verdi; yağmurluğunu açacaktı.

"Yoldaş ne yapıyorsun" diye sordu ateşle uğraşan Manuel.

"Yağmurluğumu açıyorum, ne olmaz, ne olur!"

"Ne olur, ne olmaz olmasın?"

"Düzende her şey ters gidiyor ya, bunu da tersinden söylesek ne olmuş yani!"

"Aslında benim aklıma gelen o ki bu gece yağmur yağmaz diye düşünüyorum sanki" dedi tereddüt içindeki Dersim.

"Bu devlete de, radyolarına da güven olmaz yoldaş. Bence siz de tedbirinizi alın, bu gece yağabilir" diye ısrar etti Çermo.

Bunun üzerine Dersim, büyük bir zevkle dinliyormuş gibi yapıyordu, ancak kafasında "bu yorgunluk içinde kim yağmurluğu açmakla uğraşır" diye geçiriyordu. Yine de bir görüş belirtme hissine kapıldı: "Mmm. Ma o zaman biz de mi açalım diyorsun? Öyle mi diyorsun şimdi?"

"Evet ama siz bilirsiniz!"

Dersim yağmurluğu paylaştığı yoldaşa dönerek sordu: "Ma ben ne yapayım? Sen ne diyorsun yoldaş? Sanki yağmaz ya!"

"Sen biliğsin yoldaş... Eee ama bence de..."

Dersim hemen sözünü kesti: "Hımmmm demek ki sence de yağmaz."

"Bana niye soğuyoğsun yoldaş? Yağadabiliğ."

"Ama haberler yağmaz diyor."

"Zaten yağağsa uyanığ açacağız."

İkna etmiş olmanın mutluluğuyla önüne bakan Dersim "İşte aslında ben de öyle düşünüyordum biliyorsun? Ortaklaştık" dedikten sonra kahkaha eşliğinde "arkadaş, şimdi kim gider yağmurluk açar ya!" dedi...

Tüm yoldaşlar gibi kahkahaya dahil olan Çermo konuya ilişkin son sözünü söyledi: "Siz bilirsiniz..." O akşam, ihtimale karşı tüm yağmurluklar açılmıştı, Dersim'inki hariç.

Sabah kalk saatinde herkes uyandırıldı Sırma tarafından. Yağmurluklar ıslaktı, gece yağmıştı. Dersim'in yağmurluğu uzay aracı gibi açılmıştı. Altından önce diğer yoldaş çıktı. Sağ tarafı baştan başa ıslanmıştı. Belli ki bir kez ıslandıktan sonra yatma pozisyonunu hiç değiştirmemişti. Ağırdan ağıra söze girdi: "Uuff. Donduk ya!" Ardından Dersim çıktı. O da sol kolu ve sırtının sol tarafı ıslanmıştı. Bir gerinme hareketinden sonra yarattıkları uzay aracına gözü dikildi: "Bak gördün mü yağmurluğu yanlış açmışız yine. Ben de diyorum hayret, biz niye ıslandık." Bu, iki yoldaşın gece ıslanmışlıklarının art arda üçüncü keresiydi. Diğer yoldaş artık daha kesin bir ifadeyle söze girdi: "Yok yoldaş; biz değs çıkağamıyoğuz. Biz bunu hak ettik."

"Ma ne gibi ders çıkarabiliriz yoldaş?" diye sordu Dersim.

"Ağkadaş, kaç gündüğ zamanında yağmuğluğumuzu açmıyoğuz. Gece uyku seçsemliğiyle kalkıyoğuz ne biğbiğimize dediğimizi anlıyoğuz ne de işimizi sağlam yapıyoğuz. Bundan sonğa tedbiğ olsun diye yatmadan önce yağmuğluğumuzu açacağız."

"Ben de öyle düşünüyorum biliyorsun?"

"Yok ağkadaş, bilmiyoğum!"

"Ama ortaklaşmıştık?"

"Ağtık oğtaklaşmak yok..."

Diğer yoldaşlar bu diyalogları son birkaç gündür neredeyse ezberlemişlerdi. Herkes bir şekilde bu duruma gülüyordu. Dersim durumu ciddiye çevirmek adına söze girdi:

"Bak yoldaş! Hımm.. Marks da hayatında zorluklar geçirmiş biliyorsun? Sınıf mücadelesinde bu tür şeyler olabiliyor. Zamanında Mao..."

Yoldaş sözünü kesti: "Mağksın bizim duğumumuzla ne alakası vağ?"

"Öyle deme yoldaş, bak, devrim için bazen..."

"Devğim için buna katlanmak başka biğ şey, bile bile ıslanmak başka biğ şeydiğ ağkadaş. Hangi kitapta yazıyoğ gidin bile bile kendinizi ıslatın diye?"

"Devrim mücadelesinin bugünkü aşamasında biliyorsun? Savaş..."

"Yeteğ yoldaş, yeteğ... Biliyoğsun deyip duğma. Heğ şey İstiğakıyun için ama senin dediğın şekilde değıl!"

"İşti... Ne?"

"İstiğakıyun. Bak işte bilmiyoğsun."

"O ne?"

"İstiğakıyun eski dilde komünizm demek..."

Sefkan yoldaş (Özgüç Yalçın) "R" harfleri gırtlaktan okuyordu. O yüzden "R"leri "Ğ" olarak okuyordu ve öyle konuşuyordu. Genel kültür konusunda ciddi bir düzeye sahipti. Yoldaşları bir kelime ya da soru ile tıkkandıklarında ansiklopediye başvurur gibi ona başvurdukları çok oluyordu. Her şey onun ilgi alanına giriyordu: siyaset, dilbilimi, müzik, coğrafya, tarih vs. her konu hakkında az ya da çok bir bilgisi vardı. Bütün bu alanlarla ilgili bir sohbet olduğunda çoğunlukla dahil oluyordu, olmadığı zamanlar ise seve seve dinliyor ve öğreniyordu.

Herhangi bir çalışmada kendini ilk önenler arasında o vardı. Örgütün ileriye doğru atacağı her adım zorluklarla doludur. Bu zorlukları göğüsleme konusunda Sefkan yoldaşın hiç tereddüdü yoktu. Halk ordusunun iyi bir savaşçısı olma çabası onda hiç dinmedi. Gerillaya katıldığı 2011 yılında kimi zorluklarla karşılaştı ancak onları hızlıca alt etmeyi başarabilirdi. Tek dayanağı, örgüt ve idealleri uğruna yürüttüğü kavgaydı. Artvinli bir yoldaş olarak Dersim halkıyla kurduğu ilişkilerde hiç de yabancılaşmıyordu. Halkımızın çabuk ısınabildiği yoldaşlardan biriydi. Kaçkar dağlarına bir gün gerilla olarak gideceği hayalini hep düşlüyordu. Bunun için alandaki görevlere sıkı sarılmalıydı ve bir an önce kuzeye doğru, Caniklere, Kaçkarlara uzanan yolu kat etmeliydi. Halkın kurtuluş davası bunu gerektiriyordu. O, tüm Hemşinler gibi devletin "ötekileri" kültürel kişisizleştirme ve siyasal köleleştirme emelini ve bu uğurdaki acımasızlığını hissediyor ve bunu tüm gücüyle lanetliyordu.

Hemşinlerin kökeni ile ilgili birden fazla tez vardır. Sefkan yoldaş, Hemşinlerin Türkiye topraklarında kalan ve Kuzeyde yaşayan Ermeniler olduğunu savunuyordu. Konuştuğu dil, büyük oranda Ermenice'yle aynıydı. Bu yüzden Dersim'de Ermenilerin izlerini konu eden tüm tartışmalar onun başlıca ilgi alanına giriyordu. Halkımıza, köy isimlerinin anlamını anlatırken mutluluğu gözlerinden ve heyecanlı konuşma tarzından hissedilebiliyordu. Konu, bu haliyle hızlıca katliamcı ve soykırımcı devletin teşhirine gidiyordu ve onu dinleyenler içtenliğini kavramakta zorlanmıyorlardı.

Heyecanının temelinde yatan şey, kin ve nefret duyduğu Kemalist faşist diktatörlüğe karşı devrim dalgasını büyütme işine soyunmuş olmasıydı. Küçük ve basit bir iş değil, Kaçkarlardan, Munzurlardan da yüce bir dava uğruna verilen mücadele dünyanın en zor olanı ve en onurlu olanıydı onun düşüncesi ve duygu dünyasında. Öğrenebildiği her şeyi devrimci mücadelede en doğru konumlanmayı yaratmak üzere değerlendirmişti. Adını aldığı amcası Devrimci Yol gerillası olarak Karadeniz'de şehit düşen dörtlerden biriydi. Şehit akrabasına yönelik hisset-

tiği duygusal bağı esas alarak yoluna devam edemeyeceğini anladı. Şehit amcası da dahil tüm devrim şehitlerini yaşatabilmenin koşulu, doğru bir çizgi üzerinden mücadelesini sürdürerek devrime, sosyalizme ve komünizme doğru ilerlemektir. Bunun için, ülkemiz şartlarında silahlı mücadeleyi benimseyen bir devrimci hareketle bağ kurmayı doğru buldu. MLKP'li Abuzer Çat'ın Ulucanlar katliamında şehit düşmesi, Sefkan yoldaşın yaşamında önemli bir dönüm noktası oluşturdu. Tanıdığı ve çok sevdiği Abuzer Çat'tan etkilenen Sefkan yoldaş, 2000'lerin başında MLKP saflarında örgütlendi.

Silahlı mücadele yürütmeksizin devrimin olamayacağını anlayan yoldaş, ağırlıklı olarak tutunduğu dal, askeri eylemler yoluyla düşmana darbe indiren çizgiydi. Örgütlenmesi onu politikayı ve ideolojiye daha çok önem vermesini sağladı. Verdiği bu önemendir ki F tipinde geçirdiği süreç onu yıldırılmamıştı. Nedir ki savundukları ile örgütlü bulunduğu partinin çizgisi arasında gittikçe büyüyen çelişkiler onu rahatsız ediyordu. Mao, savaş, illegalite vb konularda sorgulamaları sonucunda fikirleri onu daha çok TKP/ML'ye yakınlaştırıyordu. Silahlı mücadeleyi savunmak yetmez, onu gerçekten devrimin bir atar damarı olarak savunmak gerekirdi. Bu damarla oynamamalıydı. Atar damarla oynamak devrim karşısındaki ciddiyeti sorguluyordu Sefkan yoldaşın gözünde. "Opoğtünizme tahammülüm kalmamıştı" diyordu. Ve zamanı geldiğinde, hiç tereddüt etmeden saflarını doğruluğuna inandığı çizgi lehine netleştirdi. TKP/ML militanı oldu ama en başından kabul olmasını istediği bir talebi öne sürerek: "ben geğillaya katılmak istiyordum..."

Faaliyet yürüttüğü Ankara'da elinden geldiği kadarıyla verilen görevleri yerine getirdi. Fırsat kolladıkça gerillaya katılma arzusu yenilemişti. Nihayet, 2011 yılında gerillaya katılım kararı geldiğinde kendini yeniden doğmuş hissediyordu.

Sefkan yoldaşla aynı yıl katılan Yurdal yoldaş (Hakan Çakır) kafesini parçalamış bir şahin gibi bakıyordu yoldaşlarına. Her şey ne de başka gözüküyordu... Karşısında gördüğü insanlar toplumsal kurtuluş mücadelesi için neleri terk etmemişlerdi ki? En çok sevdiklerini, akrabalarını, arkadaşlarını, yoldaşlarını, düzenin sahte vaatlerini, ailelerin geleceksiz ümitlerini, sevdikleri köylerini, büyüdükleri mahallelerini... Hepsinin ortak özelliğini kendi duygularında hissediyordu. Hepsisi, tıpkı kendisi gibi, huzura bu düzende ulaşamayacaklarını biliyorlardı. Huzuru azgın köleliğin ve barbarlığın olduğu bir toplumsal düzende aramak binlerce yıldır aşılınmış cehaletin ta kendisiydi. Yaşamından öğrenmesini bilmişti Yurdal yoldaş...

Kelkit çayının berraklığıydı kafasında olgunlaşan. Bu çay ki, doksanların başında

kana bulanmıştı faşist güçler tarafından. Bölgedeki gerilla hareketini bahane göstererek köyüne baskın yapan düşman, kimisini oracıkta falakaya yatırmış, kimisini tutuklayarak işkenceli sorgudan geçirmiş ama hepsini de ölümle tehdit etmişti. Peşi sıra gelen devletin baskıları kimi aileleri gelecek kaygısına iterek Erzincan, İstanbul, İzmir gibi şehirlerin yanında yurtdışına göç etmelerine neden olmuş. Adın konmamış sürgün, devletin bir politikası olarak insanı kültürel ve sosyal bağlaşımlarından kopararak yalnızlığa ve ölüme sürüklemesi içindi. Göç eden aileler yıllardır hala Kelkit'in özlemiyle yaşamaktalar ancak devletin korku duvarı ve tarımı yıkıma uğratan yeni ekonomik politikaları bir kelepçe gibi kendilerini göç ettikleri yere bağlamaktadır.

Bu özlemle dolu bir ailenin çocuğuydu Yurdal yoldaş. Doksanların başındaki olaylarda o henüz çocuktuk ancak gerek yaşadıkları, gerekse de kendi gibi Kürt-Alevilerin maruz kaldıkları katliamlar onun bilinç dünyasının harcına karışmıştı bir kez... Bu harç ki geleceğini bununla inşa edecekti. Geleceğini, yaşanmış, yaşamakta ve kurtuluşa kadar yaşanacak olanların hesabını sorma pratiği üzerine inşa edecekti. O, hayat okulundan mezundu artık...

Yurdal yoldaş Erzincan gibi polis teşkilatının sıkı çalıştığı bir ilde uzun süre faaliyet yürüttü. Kendisini tutuklayan ve bir süre hapse kalmasını sağlayan polisler hakkında "Erzincan polisi, sivil uzantılarıyla tam bir gestapo gibi çalışıyor" diyordu. Koşulların zorluğu salt düşman faktörüyle ilgili değildi. Aynı zamanda partinin alandaki faaliyeti de içten sarsılma yaşadığı bir süreçte devrimin görevlerini üstlendi. Şehit Sevda yoldaşın (Derya Aras) parti tarafından alana müdahale etmesi için gelmesi onu rahatlatmıştı ancak Sevda yoldaş da gerillaya katıldıktan sonra işi daha da zorlaşmıştı. Partiyle irtibat kurma konusundaki bilinmezliklerine rağmen onda parti için, devrim için ve halk için yapabileceklerini yapmamak gibi bir tavır hiç gelişmedi. Örnek bir militan kişiliği sergiledi Yurdal yoldaş. Zira partinin yetmezlikleri, özgürlüğe ve kurtuluşa olan susamışlığından daha kuvvetli değildi ve olamazdı da. O, bir devrim neferi olarak tuttuğu devrimcilik dalını asla bırakmadı.

Şimdi yüreğinin bir yanı özgürdü; o artık gerillaydı. Ancak şimdi görev, yüreğinin diğer yanını özgürleştirmek olmalıydı. Bunun için halka vurulmuş pranganın kırılması için kitleler denizine bir gerilla olarak dalmalı, düşmanın bağrını bir kızıl ok gibi delip geçmeliydi. Bunun için bıkip usanmadan, gerilla alanındaki zorlukları da göğüsleyerek daha ileriye doğru yürümek zorundaydı. O bu görevden hiç geri durmadı. Bir savaşçı olarak geldi ve komutan olarak şehit düştü; bir parti militanı olarak geldi ve ileri militan olarak şehit düştü... (Devam edecek)

Ferhat Encü: “Bölge halkının tüm umudu tekçi bir faşizmle ortadan kalktı”

Roboskî Katliamı'nın üzerinden 5 yıl geçmişken devlet aynı yerde, bir katliam daha gerçekleştirdi. Irak sınırında kalan akrabalarıyla yaptıkları sınır ticaretiyle geçimlerini sağlayan 34 kişi devletin savaş uçaklarıyla 28 Aralık 2011 akşamı hunharca katledilmişti. Devlet biat ettiremediğini katletmek için aynı yerde pusu kurarak iki genci daha katletti. Böylece halka karşı savaş halinde olduğunu bir kez daha gösteren TC bu kez, **Vedat Encü** ve **Yılmaz Encü**'yü katletti, 5 kişi ise yaralandı. Vedat Encü, olay yerinde yaşamını yitiren ağır yaralı olan ve bir bacağı kesilen **Yılmaz Encü** hastanede yaşamını yitirdi. Yaşanan katliamı kamuoyuna duyuran ve her iki katliamda da yakınlarını kaybeden HDP Şırnak Milletvekili **Ferhat Encü** ile bir röportaj gerçekleştirdik.

- 29 Mayıs gecesi Roboskî'de bir katliam daha yaşandı. Katliamı sosyal medya üzerinden duyurdunuz. Olay nasıl yaşandı?

- 28 Mayıs gecesi saat 21.00-22.00 sularında yaklaşık 40 kişilik bir grupla sınırı geçen Roboskîli gençlere yönelik Gülyazı Alay Komutanlığı'ndan ve Beyaz Tepe Askeri Üs Bölgesi'nden hem obüsler hem de tank atışlarıyla saldırı gerçekleştirildi. Sınırın diğer tarafına yaklaşık 100-300 metre geçen insanlarımızı yönelik gerçekleşen bir saldırıydı. Bu saldırı sonucunda olay yerinde Vedat Encü yaşamını yitiren daha sonra da Yılmaz Encü katledildi. İkisi de 18 yaşından küçük ve Encü ailesindendi. Katliamın yaşandığına dair bilgi geldiğinde Uludere Kaymakamıyla iletişime geçmeye çalıştım. Fakat telefonlarımıza cevap vermedi. Daha sonra Grup Başkan Vekilimiz üzerinden Güvenlik Müsteşarı ve İçişleri Bakanlığı ile iletişime geçildi. İçişleri Bakanlığının bize verdiği bilgi “Şırnak Valiliğine sorduklarını ve böyle bir olayın olmadığı” yönündeydi. Fakat biz bu görüşmeleri yaparken köylüler olay yerine ulaşmışlardı.

Katledilen Vedat Encü'yü taşıyan insanlar bizzat böyle bir olayın yaşandığını belirterek bu bilgiyi teyit ettiler. Ardından sosyal medya hesabımdan kamuoyuyla paylaştım. Aileler

“Roboskî katliamından sonra aileler bu devletin bir parçası olmadıklarını ve burada bulunan güçlerin, kolluk kuvvetlerinin kendilerine sadece zarar verdiklerini ve işgalci güç gibi davrandıklarını düşünüyorlar”

çok kaygılıydı. Olayın yaşandığı bölgede 40'a yakın kişi vardı. Ve büyük bir paniğe kapılmışlardı. İkinci bir Roboskî yaşanabilir kaygısı vardı içlerinde. Nitekim haklı olduklarını saldırı yerine gittiklerinde öğrenmiş oldular.

- Halkını bombalayanlara dair “Aynı yer, aynı katil!” diyerek süreci de özetlemiş olunuz sosyal medyada. Devlet Roboskî'de ne yapmaya çalışıyor?

- Şüphesiz bu saldırı Roboskî'nin 5 yıldır vermiş olduğu mücadeleden kaynaklı. Çünkü sürekli saldırılara maruz kalıyoruz. Sürekli devletin şiddetine maruz kalıyoruz. Kimi zaman para cezası, kimi zaman tutuklamalar, gözaltılar ve çeşitli tehditlerle bu mücadele bastırılmaya çalışılıyor. Baskıyla başaramadıklarını ikinci bir Roboskî ile yaşatmak istiyorlar. Devlet aslında buradaki halkı ekonomik anlamda zayıflatıp Roboskî'de yaşayan gençlerin ve diğerlerinin farklı yerlere göç ettirmek istiyor. Bu mücadelenin parçalanmasını ve bir daha Roboskî adını ağzımıza almamamızı istiyorlar fakat asla vazgeçmeyecekler Roboskîli aileler. Biz o sınırları tanımıyoruz. Bizim irade-

miz dışında çizilmiş bir sınırı asla kabul etmeyeceğiz. Büyük bedeller ödedik bu sınırlarda, gerekirse ödemeye de devam edeceğiz.

Evet, ikinci yerde yine bir katliamın yaşanması ve aynı güçler tarafından bu katliamın bizlere yaşatılması ilk katliamın sorumlularının cezalandırılmaması ile alakalı. Cezasızlık politikasından dolayı hiçbir kaygı duymadan katliamı gerçekleştirdiler. Ülkede bir hukuk ve yargı sistemi yok maalesef. Bu katliamlar devlet adına yapıldığında bunu koruyanlar-örtünenler çok oluyor. Basından tutun, siyasetçilerine, bürokratlarına kadar hepsi de bu katliamı meşrulaştırma ve üzerini örtmeye yönelik bir politika izliyor. Bu asla kabul edilmemesi gereken durumdur. Biz her defasında “**Roboskî için adalet**” dediğimizde, bir daha Roboskî'ler yaşanmasın diye yola çıktık. Ne yazık ki Roboskî yaşandıktan sonra birçok Roboskî yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor. ,

- İkinci katliamın sonrasında Roboskî'ye valilik kararıyla giremediniz, buna dair söyleyecekleriniz nelerdir?

- Olayı duyduktan sonra hemen yola çıktım. Cizre'den çıktuktan sonra Kasrik Belde-si'nde askeri kontrol noktasına vardık. Vardığımızda Vali'nin kararıyla kimsenin geçemeyeceğini söyleyen askerler herhangi bir yazılı belge de sunmadı. Katliamın yaşandığı yer benim köyümdü. Katliamda yaşamını yitiren insanlar da akrabalarım ve köylülerimdi. Tazi-yeme bile gitmemi engelleyen ve herhangi bir gerekçe sunmadan böyle bir yönelimde bulunan devletin aslında neleri yapabileceğini, hukuku nasıl ayaklar altına alabileceğini gösteriyor. Burada herhangi bir hukuk, demokrasi, ahlak, vicdan maalesef aramamak gerekiyor.

Bir bütün saldırı politikasıyla, imhaya, yok saymaya, inkara yönelik bir tutum ve politika izledikleri için bu politikalarını gerçekleştiren ahlaktan ve vicdandan yoksun kişiler devletin birçok makamına getiriliyor. Şırnak Valisi de onlardan bir tanesidir.

- Roboskîli köylülerin devlete dair düşünceleri nelerdir? Duygusal bir kopuş yaşanıyor mu?

- Aslında bir bütün olarak Uludere ve Şırnak halkının devlete bakış açısı aynen şudur: Katleden, göç ettiren, yoksullaştıran, sömürgeleştiren. Tabii ki bu duygusal kopuş yıllardan beri yaşanmaktadır. Özellikle Roboskî katliamından sonra aileler bu devletin bir parçası olmadıklarını ve burada bulunan güçlerin, kolluk kuvvetlerinin kendilerine sadece zarar verdiklerini ve işgalci güç gibi davrandıklarını düşünüyorlar.

Duygusal kopuş Roboskî katliamından sonra yalnız olayı yaşayan köylüler değil, Kürdistan'ın birçok yerinde yaşandı. Şu anki psikoloji ve düşünceler aslında bu kopuşun derinleştiğini gösteriyor. Bölge halkının tüm umudu tekçi bir faşizmle ortadan kalktı.

Süleyman Cihan Feriköy'de mezarı başında anıldı

H. Merkezi: TKP/ML'nin şehit düşen 2. Genel Sekreteri **Süleyman Cihan** 31 Mayıs günü Feriköy'de mezarı başında anıldı. İHD tarafından 17-31 Mayıs Gözaltında Kayıplara

Karşı Mücadele Haftası dolayısıyla gerçekleştirilen anmaya Cumartesi Anneleri, kayıp yakınları ve Süleyman Cihan'ın ailesi ve arkadaşları katıldı.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası (AFC)'sinin işkencehanelerinde katledilen Süleyman Cihan için yapılan anmada gerçekleştirilen konuşmalarda Cihan'ın 12 Eylül işkencehanelerinde katledildikten sonra kimliği bilin-

mesine rağmen kimsesizler mezarlığına gömüldüğü söylendi. Ailesinin verdiği mücadeleyle kimsesizler mezarlığından çıkarıldığı ancak katillerinin bulunamadan annesi Şahsenem Cihan'ın hayatını kaybettiği belirtildi. Süleyman Cihan'ın iki arkadaşının yaptığı kısa konuşmaların ardından, Gezi İsyanı'nda katledilen **Berkin Elvan**'ın da Feriköy'de bulunan mezarı ziyaret edildi.

Hapishanede "ayakkabı çıkarma" işkencesi

Elaziz: Elazığ Hapishanesi'nde Xozat'ta yaralı olarak yakalanan DHKC gerillası **Deniz Şah**'ın avukatıyla görüşmek için koğuşundan ayrılmasının ardından Şah, "ayakkabı çıkarma" dayatmasında bulunan gardiyanlara sloganlarla karşılık verince darp edildi. Şah'ın darp edildiğini sırada görüş yapmakta olan TKP/ML ve DHKP-C dava tutsakları durumu fark edince engel olmak için kapıya yönelseler de gardiyanların kapıyı kapatmaları nedeniyle, ulaşmaları mümkün olmadı.

Tutsaklar kapı döverek, sloganlarla Şah'a yönelik işkenceyi protesto ettiler. Müvekkilini bekleyen avukata gardiyanlar tarafından "müvekkiliniz görüşü kabul etmedi" şeklinde yalan beyanda bulunmuş, hapishane çıkışında işkenceyi öğrenen avukat, ailelerle birlikte suç duyurusunda bulunacaklarını kaydetti.

"Silivri'de devrimci tutsaklarla DAİŞ çeteleri karşı karşıya getiriliyor"

İstanbul: 26 Nisan günü Özgür Gelecek çalışanları ve okurlarının evlerine yapılan operasyonlarda tutuklanan **Müslüm Cevahir Vurucu**, **Bulut Doğan** ve **Ali Yetkin**'in Silivri Hapishanesi'nde, **Gülhanım Aslandoğan**'ın ise Bakırköy Kadın Hapishane'sinde karşılaştığı keyfi uygulamalara ilişkin 1 Haziran günü İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı düzenlendi.

Basın açıklamasında ilk olarak konuşan İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu'ndan **Sevim Kalman**, hapishanelerde tutsaklara yönelik uygulanan keyfi uygulamaları anlatarak, hasta tutsakların durumuna ilişkin bilgilendirme yaptı.

Kalman'ın ardından basın açıklamasını okuyan **Ünal Yiğit**, operasyon hakkında bilgi vererek, "Polis tarafından burjuva medyaya 'Suikast timi yakalandı', '800 polisin katıldığı büyük terör operasyonu', '33 hücre evi basıldı' vb. şeklinde haberler servis edilerek 1 Mayıs öncesi kitlelere korku salmak istenmiş, işçi ve emekçilerin alanlara çıkmasını engellemek amacıyla da bu operasyon yürütülmüştür" dedi. Bakırköy Hapishanesi'ne götürülen Aslandoğan'a "TKP/ML üyesi-

yim" yazılı kağıt imzalatılmaya çalışıldığını hatırlatan Yiğit; Vurucu, Doğan ve Yetkin'in de götürüldükleri Metris ve ardından Silivri'de keyfi uygulamalara, çıplak arama işkencesine ve darba maruz kaldıklarını belirtti.

Yiğit, Cevahir Vurucu'nun çıplak aramaya karşı çıkmasından kaynaklı gardiyan saldırısına maruz kaldığını, her görüş giriş-çıkışlarında aynı dayatmayla karşılaştığını, son olarak da 4 Mayıs günü 80 yaşındaki annesinin ayağındaki platin nedeniyle görüşe girmesinin engellenmeye çalışıldığını, görüşe girmesinin ardından ise Vurucu'ya yine çıplak arama dayatmasında bulunduğu belirtti. Tutsakların yaşananlara karşı çıktıklarını ve protesto ettiklerini belirten Yiğit, darp ve işkenceye uğramalarına rağmen tutsaklar hakkında soruşturma açıldığını, tutsaklardan Doğan ve Yetkin'e birer ay iletişim cezası verilirken Vurucu'ya ise iki ay görüş yasağı cezası verildiğini aktardı.

Son olarak söz alan Cevahir Vurucu'nun eşi **Aysel Kaya**, Silivri Hapishanesi'ne gittiğinde karşılaştığı keyfi uygulamaları ve maruz kaldığı çıplak arama dayatmasını anlattı. "Silivri Hapishanesi'nde devrimci tutsakların bulunduğu bloğa bir DAİŞ üyesi getirilmiş. Devrimci tutsaklar bu durumu gerek dilekçe vererek, gerek kapı dövme ve slogan atma eylemleri ile protesto etmelerine rağmen çete üyesi hala aynı blokta bulundurulmaktadır. Bu hapishanenin bilinçli bir şekilde yaptığı bir uygulamadır. Görüş günlerinde, hastane ve havalandırma saatlerinde DAİŞ üyesi ile devrimci tutsaklar karşı karşıya bırakılıyor" diyen Kaya bu saldırıların, ancak tutsak ailelerinin ve devrimci ve demokrat kurumların örgütlü gücü ile geri püskürtüleceğinin altını çizdi.

YDG'liler kahvaltıda bir araya geldi

İstanbul: YDG İstanbul Anadolu Yakası örgütlülüğü yoğun geçen Mayıs ayı sürecini değerlendirmek için gerçekleştirdikleri kahvaltıyla bir araya geldi.

Kahvaltıda öncelikli olarak 1 Mayıs'ta YDG'nin Bakırköy tavri tartışıldıktan sonra, 6 Mayıs, 13 Mayıs (Soma) ve 18 Mayıs anmaları kapsamında Anadolu yakasında yapılan anmaların değerlendirildi. Son olarak 5 Haziran'da 1 Mayıs Mahallesi'nde yapılacak olan **Mehmet Ayrıltaş** anma yürüyüşüne kitlesel katılım kararı alındı.

Dersimliler Derneği pikniği gerçekleştirildi

İzmir: İzmir'de Dersimliler Derneği'nin her yıl Mayıs ayında kültürlerini yaşatmak ve dayanışmayı büyütme adına yaptıkları piknik bu yıl 29 Mayıs Pazartesi günü Torbalı'da gerçekleştirildi.

Yapılan etkinliğin anlamına ilişkin İzmir Dersimliler Derneği'nin yaptığı açılış konuşmasının ardından **Partizan** ve **Yeni Demokrat Gençlik**'de birer konuşma yaptı. Etkinlikte ayrıca Nisan Yayımcılık stant açarak kitap, gazete ve dergi dağıtımını gerçekleştirdi. Konuşmaların ardından çeşitli yerel sanatçıların sahne aldığı etkinlik müzik ve halayların eşliğinde coşkuyla devam etti.

Katledilenlerin hesabını sormak için: "Suruç için adalet, herkes için adalet"

İstanbul: SGDF tarafından Kobanê'nin yeniden inşası için başlatılan kampanya kapsamında Suruç'ta basın açıklaması gerçekleştiren devrimcilere DAİŞ-TC işbirliği ile 20 Temmuz 2015 tarihinde bombalı saldırı gerçekleştirilmiş; saldırıda 33 devrimci katledilmişti. 33 devrimcinin DAİŞ-TC işbirliğinde katledildiği Suruç Katliamı'nın üzerinden neredeyse bir yıl geçti. Katliamın birinci yıldönümü olan 20 Temmuz günü yaklaşırken **Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF) "Suruç için adalet, herkes için adalet"** şiarıyla bir kampanya başlattı. Kampanya hakkında SGDF Eş Başkanı **Özgen Sadet** gazetemize konuştu.

"Adaleti herkes için haykırarak yere yola çıkıyoruz"

"20 Temmuz AKP faşizminin kendini en net ve derin şekilde gösterdiği, yeniden inşa ettiği bir gün olarak karşımıza çıktı" şeklinde sözlerine başlayan Sadet, AKP'nin Başkanlık Sistemi'ne giden yolu bombalarıyla süsleyerek, genel seçimleri katliamlarıyla pekiştirerek, Kürdistan illerinde kentleri yıkararak ve insanları bodrumlarda katlederek katliamlarını tescilli bir halde duyurmuş olduğunu ifade etti. Sadet, sözlerine şöyle devam etti: "Suruç Katliamı sadece sosyalist gençleri hedef alan bir katliam değildi. Nitekim hemen ardından katliamlar peşi sıra geldi. 'Suruç için adalet, herkes için adalet' dememizin bir sebebi budur. Diğer nedeni ise ezilenlerin hak arayış mücadelelerinin olduğu her noktada ödemek zorunda kaldıkları bedellerdir. Sadece Suruç Katliamı sonrasında değil, ezilenlerin bugüne kadar ödemek zorunda oldukları bedelleri ve katledilişlerinin he-

sabını sormak, adaleti herkes için haykırarak yere yola çıkıyoruz."

"Katliama dair adalet sağlamayacaklarını biliyoruz"

Diğer yandan devletten bir adalet beklentilerinin de olmadığını vurgulayan Sadet, "Suruç ve Ankara katliamlarının hemen ardından ortaya çıkan belgeler göstermiştir ki devletin bu katliamlardan önceden haberi vardı. Örneğin Suruç'ta katliamın hemen öncesinde otopar kameralarının kapatıldığı, bombalama saldırısının olacağına bilinmesine rağmen gerekli hiçbir güvenlik önleminin alınmadığını gördük. Patlamanın hemen sonrasında ise ambulanslar yerine TOMA'lar geldi. Bu, Hrant Dink katledildiğinde de böyleydi. Gezi'de Ethem'den Berkin'e 'vur emrini ben verdim' diyerek katledenler, bugün bugüne Roboski'de, Cizre'de, Sur'da da kendilerini göstermişlerdir. Bunlar devletin faşist yüzünün kendini ortaya koyuşudur. Yakin süreçte yaşadığımız Saray'ın darbesi ve başkanlık yolunun, ezilenlere yaşatılan da-

yatmanın bir yolu olduğunu görüyoruz. Biz bugün adalet talebimizi Adalet Bakanlığı'na iletiyoruz, ancak şunu da biliyoruz ki bu kurumlar dünkü katliamlardan önceden haberi olan yerlerdir. Göre, bile ve isteyerek gerçekleştirecekleri bir katliama dair adalet sağlamayacaklarını biliyoruz" dedi.

Sadet, buna rağmen bu kampanyayı gerçekleştirmelerinin sebebini ise, "Bu katliamlarının hesaplarının sorulması Suruç'ta ve tüm katliamlarda şehit düşen yoldaşlarımıza ve kaybettiklerimize bir borcumuzdur. Ayrıca adalet dediğimiz talep sadece devletten alacağımız bir talep değildir, onu aşarak alacağımız bir taleptir" şeklinde açıklıyor. Suruç için 1 milyon imza kampanyası başlatıldıklarını hatırlatan Sadet, "Muhtemelen imzaları teslim etmek üzere Meclis kapısından içeri dahi alınmayacağız, ancak 1 milyon kişiye Suruç'u hatırlatmış olacağız" dedi. "Biz kazancımızın yürüttüğümüz mücadele sonucu elde edeceğimiz zaferle mümkün olacağına inanıyoruz" diyen Sadet, son olarak kampanyaya destek çağrısında bulundu.

Gezi İsyanı üçüncü yılında bir çok yerde eylemlerle anıldı

Gezi İsyanı'nın 3. yıldönümünde birçok yerde eylemler yapıldı. İstanbul, Ankara ve Adana'da 31 Mayıs günü gerçekleştirilen eylemler şu şekilde:

İstanbul

Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla binler, Taksim sokaklarına aktı. İstiklal Caddesi'nde bir araya gelen binlerce kişi sloganlar atarak Gezi İsyanı'nın sembolü olan, Gezi Parkı'na yürümek istedi. Gezi İsyanı'nda katledilenlerin aileleri en önde yürüyerek, "Bir aradayız, buradayız" yazılı pankart taşıdı. Kitle Fransız Konsoloslukuna önüne geldiğinde polis barikat kurarak yürüyüşün önünü kesti ve kitleye Demirören AVM önünde kalkanlarla saldırdı. Ancak kitle yürüyüşe devam etti. Ardından yine polis saldırısı yaşanırken kitlenin ara sokaklara dağılması ile eylem sona erdi.

Ankara

Partizan'ın da içerisinde yer aldığı Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri, Gezi'nin simgesi haline gelen Sakarya Caddesi, Kuşulu Park ve Güvenpark'ta çeşitli anma ve etkinlikler gerçekleştirdi.

31 Mayıs günü Konur Sokak'ta toplanarak sloganlarla Sakarya Caddesi'ne yüründü. Burada kitle adına bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Meselenin "üç beş ağaç" olmadığı, halkın öfkesinin ve yoksulluğun getirdiği bir isyan olduğuna vurgu yapılan basın açıklamasının ardından atılan sloganlarla etkinlik bitirildi. Ardından Kuşulu Park'a geçildi. Seyr-i Sokak ekibinin hazırladığı Gezi İsyanı sinevizyon gösterimi izlendi. Sonrasında müzik dinletisi ve forum gerçekleştirildi.

Ayrıca Gezi İsyanı'nda katil polis Ahmet Şahbaz'ın hedef gözeterek katlettiği Ethem

Sarısülük ve Gezi şehitleri, Ethem'in vurulduğu yer ve saatte anıldı.

Anmada Ethem'in annesi **Sayfi Sarısülük**'ün konuşmasının ardından, Av. **Kazım Bayraktar** da, Ethem'in davasının seyrine dair konuşma yaptı. Bayraktar, katili TC'nin sakladığını ve buna hiç şaşırmadıklarını vurgulayarak adalet arayışından vaz geçemeyeceklerini bildirdi. Son olarak Grup Devinim, Ethem'in sevdiği iki parçayı seslendirdi.

Adana

Eğitim-Sen ve HDK'nin çağrısıyla onlarca kişi Atatürk Parkı'nda bir araya geldi. Yoğun polis ablukası altında Atatürk Parkı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Kitle adına basın açıklamasını okuyan Eğitim-Sen Adana Şube Başkanı **Ahmet Karagöz** konuşmasında Gezi İsyanı'nın üzerinden yıllarda geçse, verilen mesajın unutulmayacağını ve mücadele etmeye devam edeceklerini vurguladı.

Vedat ile Yılmaz... Hacı ile Hurşit... Paktiyes ile Kawa...

Bir gece vakti, sabaha doğru yola koyuldular, sınıra gidiyorlardı. Hani aslında olmayıp da zorla konulan, bölge halkının ekmeğine, su-yuna koyulan sınıra... Hani 5 sene evvel 34 gencin katledildiği sınıra... Hani canlarını ver-seler de "bayram harçlığı", "okul harcı", "ekmek parası" için gitmeye devam etmek zo-runda oldukları sınıra...

15 kişilik kafileydiler. Sonra obüslerden üzerlerine bombalar yağdı... Oysa sabaha karşı olduğu için güneşin ilk ışığı yağmalıydı üzerlerine ya da hala karanlık olduğu için yıldızlar kaymalıydı gözlerinin üzerinden... Ama yağın bombaydı. Yine yer Roboski'ydi, ateş burada düşmüştü kor gibi... Yine ambulans yoktu, yine burjuva medya susupustu, konuş-muyordu, Erdoğan ile yaveri Binali, "fetih ge-cesi"nin yorgunluğunu atıyordu, rahat ve muhafızlarla korunmuş saraylarında...

Henüz 18 yaşında, katır sırtındaydı **Vedat**... Bombalar yağarken... 34 akrabasının öldüğü katliamda 5 yıl sonra 35. olmuştu. Ama bu "yarış" değildi, onlar sayı değildi ve artıyordu durmadan... Bir gün sonra ağır ya-ralı **Yılmaz** da hayatını kaybetmişti. Sayı 36'ya yükselmisti...

Katildiler, hırsızdılar, zorbaydılar...

Dün Vedat'ı tüm köy omuzladı. Oysa 18'in-deydi Vedat ve hiç de ağır değildi. Ağır olan katliamın büyüklüğü, suskunluğun büyüklü-ğüydü. Ağır olan Kürt halkının bitmez çile-siydi. Yoksulluğuydu. Vedat'ın o katırlarla sınıra gitmesinin kaçınılmazlığı ve çaresizli-ği.

Ertesi gün bombalamada ağır yaralanan Yılmaz yaşamını yitirdi, çocuğu öfkesi yet-medi o bombalamada devletin açtığı ölüm-cül yaraları sarmaya... Vedat'ın korkusundan Yılmaz'ın cenazesine el koydu devlet, ver-medi cenazeyi/hala da vermiş değil! Bu da yetmedi bu nefretle Kürt halkının düşman-ları çevirdiler köyü, köyün çocuğu ve seçil-mişi HDP milletvekili Ferhat Encü'nün köye girişine izin vermediler.

Hem katildiler, Vedat ile Yılmaz'ı katletti-ler. Hem hırsızdılar, Yılmaz'ın cenazesine el koydular. Hem zorbaydılar, Ferhat'ı Ro-boski'ye, kendi köyüne almadılar!

Adalet ve eşitlik yoksa kardeşlik de yok!

Kürt düşmanlığında sınır yoktu. Geçtiğimiz yılın ekim ayı başlarındaydık ve Şirnex'in Dicle Mahallesi'nde bir cenaze, bir akrep tipi polis aracının arkasına bağlanmış ve küfürler eşli-ğinde sürükleniyordu. Sürükleniyorduk.

Şirnex'in yiğit evladı **Hacı Lokman Birlik**'ti

Acı ile direniş...

o. Birikimi, ağırbaşlılığı, fedakarlığı ile bölge-nin sevilen ve sayılanlarından biriydi Hacı. O da gençti ve çok hayalleri vardı, hayalleri uğ-runu dövüşecek, savaşacak bilinci...

Çünkü o resim "Yaşasın halkların kardeş-liği" sloganları hoş bir seda olarak yankılansa, aramızda eşitlik ve adalet olmadığı müddetçe kardeş olmadığımızın/olamayacağımızın gös-tergesiydi. "Barış" ve "çözüm"ün ardından bize bunu en çok hissettiren kare oldu.

"Heqe xwe helaklin!"

Hacı'nın kendi gibi yiğit yoldaşları vardı, onun akrebin ardından sürüklenmesine öfke dolan ve her dakikasını aynı zamanda Hacı için de mücadele ederek mücadele eden yoldaşları... Onlardan biri de DBP Şirnex il yöneticisi **Hurşit Külter**'di.

Hurşit 27 Mayıs'tan beri "kayıp"... Oysa o sabah "Geldiler. Hakkınızı helal edin" de-mişti. "Heqe xwe helaklin!" Sonra onun Gü-müştepe Özel Harekat Şube Müdürlüğü'ne götürüldüğünü söyledi tanıklar.

O günden bu yana ne şube ne emniyet ne de diğerleri... Hurşit Külter diye birinin kendi-lerinde olmadığını iddia ediyorlardı, oysa daha önce Hacı Lokman Birlik'in, sonra YPS savaşçıların, sonra direnişçi kadınların çıplak fotoğraflarını paylaşan kontra hesaplardan biri Hurşit'i aldıklarını ve katlettiklerini iddia ediyordu, ancak hala haber yoktu Hurşit'ten...

Tarih zalimi, ihaneti bir de direnişi yazar!

Vakti zamanında Kürdistan coğrafyasında "gümüş döven" anlamına gelen Tubal halkı

yaşarmış. Tubal halkından olan Paktiyes'in Dersim yöresine sorumlu vali olarak atandığı, Paktiyes'in İran'a giderek Karun hazinelerini topladığı ve bunları getirip bölgedeki yoksul halka dağıttığı anlatılmış.

Gel zaman git zaman **Paktiyes** bu civarda adalet duygusuyla siyasi bir güce dönüşmüş, dönemin işgalci gücü Persler ise bu duruma tahammül edemedikleri için Paktiyes'in üze-rine ordu göndermiş, ordunun başına da kendi halkına ihanet etmesiyle tanınan Medli zalim **Harpagos**'u getirmiş. Harpagos, halkın içinde saklanan ve gittiği her yerde toplumun sevgilisi haline gelen Paktiyes'i türlü oyunlar sonunda bulmuş ve kazıklarla işkence ederek öldürülmüş.

Ama tarihe Harpagos ihanetçi bir zalim, tıpkı Dehak gibi, tıpkı Mustafa Kemal ya da Er-doğan gibi; Paktiyes halkının sevgilisi, tıpkı de-mirci Kawa, Seyit Rıza, Kemal Pir, Hacı Lokman Birlik gibi; onu Harpagos'a teslim edenler ise lanetliler (siz bunu Kürt halkını yalnız bırakanlar olarak okuyun ve siz doldu-run) olarak geçer! Bugün Kürt halkı yine tarih-sel bir direniş veriyor, bu direniş, bu tarih kahramanlar yaratıyor. Ama bugün görev bu tarihi okumak değil, "anılara" hapsetmek ve yıldönümlerini bekleyip anma yapmak değil.

Bugün görev tarihin yazıldığı bu satırlarda zulme karşı duranlarla aynı safta, aynı cesa-rette yer almak... Çünkü acı direnişi yaratır, sessizlik ve suskunluk ise ihaneti... Ondan sonra bu ihanetin objektif mi, subjektif mi ol-duğunu anlatamazsınız kimselere... Çünkü tarih sadece "zalimi" ve "ihaneti" yazar, tabii bir de "direnişi"! (**Bir Partizan okuru**)